

AŘ SVÍTÍ
VAŠE SVĚTLO
PŘED
LIDMI

MT. 5,16

živá!
SLOVA

1986 2

ročník XVIII

BOŽIA PREDIVNÁ KNIHA

O Biblia, Božom slove možno v každom prípade hovoriť ako o predívnej Božej knihe. V čom sa prejavuje jej predivnosť? Možno uviesť mnoho dôkazov, ale uvedme si aspoň šesť:

1. Je predivná vo svojom pôvode — prichádza k nám cez Božiu inšpiráciu.
2. Je predivná vo svojej odolnosti — premnochí nepriatelia sa pokúšali bezvýsledne oponovať jej, kritizovať ju alebo ju zničiť. Ni komu z nich sa to nepodarilo.
3. Je predivná vo svojich účinkoch — premieňa životy tých, ktorí ju čítajú a veria jej.
4. Je predivná vo svojej harmónii — nie je rozporna ani v jednej časti, hoci ju písalo 40 rôznych autorov v období 1600 rokov.
5. Je predivná vo svojej zvesti — v podstate hovorí o záchrane človeka v osobe Pána Ježiša Krista.
6. Je predivná vo svojej trvácnosti — všetky knihy zostáli, strátili na svojej aktuálnosti, ale Biblia je stále aj po stáročiach živá a aktuálna.

Ano, Biblia je naozaj predivná Božia kniha! Ak sa chceme o tom presvedčiť aj v našom vlastnom prípade, treba, aby sme ju:

- A. Čitali
- B. Študovali
- C. Verili jej
- D. Poslúchali ju!

pripr. jk

◆ Je veľký rozdiel medzi kniahmi, ktoré vytvorili ľudia a Knihu, ktorá tvorí ľudí.

ZIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovedajúci redaktor Dr. Karel Kořínek s redakčním radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Adm'�, časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Směř Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.

JSOU TÉŽ TVÉ OČI DRŽENY?

Tento zvláštní „zrakový neduh“ je opravdu závažná věc. Vím z vlastní zkušenosti, když jsem šel se svým duchovně spřízněným přítelem Kleofášem z Jeruzaléma do Emaus... Byli jsme tehdy velmi zaujati pohnutou rozmluvou, v níž jsme si vzájemně vylévali své nitro. Byli jsme tehdyn, že, „**nepokojnými, rozrušenými a neklidnými křesťany**“, právě tak, jako jsou mnozí, kteří o sobě dnes tvrdí, že jsou „znovuzrozenými Božími dítčkami“... Bylo to tím, že jsme se tenkrát doslova a do písmene obrátili zády k „sídlu pokoje“ — JERUZALÉMU, kde byla tehdy nejenom příčina našeho neutěšeného duchovního stavu, jak jsme se — ovšem zcela mylně — domnívali, ale také jediný klíč k řešení našeho problému. K tomu jsme ovšem neměli ve svém mládí trpělivost čekat... Jak by ne? Co bychom tam ve svém tehdejším zklamání mohli čekat za „štěstí“? Věřící byli v těžké depresi své duchovní krize, plni bázně a strachu. Kolovaly tam všecky možné poplašné zvěsti o nevyhnuteelném pronásledování a nebezpečí života pro učedníky „falešného Krista“ — Ježíše Nazaretského (a kdy mohlo co dobrého vlastně z Nazareta vzejít?)... Naposled se dokonce objevila taková nesmyslná zpráva některých nestřízlivých žen, že náš Mistr, který tak očividně uboze skončil na popravišti k pohrdání a posměchu všech — prý ožil! To ovšem nikdo z jeho nejbližších nemohl potvrdit, tím méně dokázat. Faktem je a faktem zůstane, že jsme se tenkrát v Něm všechni velmi zklamali a rázem ztratili všecky své dosavadní jistoty, které jsme z živého Ježíše čerpali... Usoudili jsme, že by bylo za daných okolností nejlepší naši zbylou, nyní tak zprofanovanou a zdemoralizovanou společnost opustit! Proč se Ježíšem Nazaretským a jeho pošetilými vyznavači nadále zbytečně kompromitovat, znervozňovat a rozrušovat v této beztak složité a komplikované době? Nejlepší je opravdu se rozumně z takového „nepokojného Jeruzaléma“ vzdálit do klidného venkovského ústraní krásného „rekreačního“ prostředí v Emaus („teplý pramen“). Tam v údolí není na člověka tak vidět, jako na kopcech jeruzalémských. V Emaus má člověk pokoj od všech těch náboženských, ideologických a politických zmatků jeruzalémských se všemi těmi nepříjemnostmi zbytečně angažovaných lidí... Jak je vskutku aktuální potřeba „rekreace“ a „odreagování“ od všech těch „stresových situací“ v klínu přírody!

Přítom musime ovšem nyní s druhem Kleofášem upřímně vyznat, že jsme byli tenkrát ke své hanbě také „zarmoucenými a smutnými křesťany“, právě tak, jako tolik věřících na sklonku dvacátého století, kteří marně svým zbabělým sobectvím utíkají tam, kde právě radostí nenajdou přes všecky bohaté nabídky fyzické a duševní rekreace v stinných hájích svých Emaus... Náš smutek plynul z toho, že jsme přece jen k svému Mistru upřímně za tu dobu přilnuli a — to musíme též sebekriticky přiznat — dělali si oprávněně naděje, že nás nemine zasloužená odměna, až On přijde k svým královským právům! Jeho trapný nezdar na potupném kříži mezi lotry a tim i zhroucení všech našich nadějí s Ním — zbytečnost a nesmyslnost naší víry Jeho smrti — nás naplnila hlubokým zármutkem a depresí s neodbytným pocitem životní prázdnosti a marnosti všeho! Dokud byl živ, bylo vše jiné. Teď byl ale mrtev — a ve smrti je konec všemu, všech našich lidských nadějí!

Nejhorší však ze všeho bylo to, že jsme se také cítili zcela „**vyčerpanými, nemohoucími a unavenými křesťany**“, podobně jako je tomu s věřícími v „moderní době“, která se obejdě bez Boha, bez Krista a bez jakékoliv naděje v posmrtný život a ve vzkříšení. Vždyť jsme viděli pouze všemocnost smrti, a náš rozum

i životní zkušenosti nám bránily věřit, že by mrtvý Ježíš mohl přemoci smrt ... Po všech těch neradostných a trpkých zážitcích — a beznadějných perspektivách racionální nevěry nás nakonec přepadla hluboká skličenosť. A tak jsme více klopýtali než šli — slepí, hluší, otupělí — až nás i ty „slibné vyhlídky Emaus“ přestaly lákat ... Cítili jsme nesmírnou únavu a potřebu odpočinku pro své zanávené tědy, protože to byla především naše nepokojná, smutná, unavená duše, která nám vzala všecku naši dosavadní sílu ... Jak jsme byli ubozí, bezradní bez našeho dobrého Pána, o kterého jsme přišli!

S odstupem doby vidíme s Kleofášem, jak zbytečné, neužitečné a nezdravé rozmluvy jsme tenkrát vedli. Nebyli jsme sice zrovna těmi „věřícími, kteří si nemají co říci, když se sejdou“, ani těmi, kteří se dovedou zabývat pouze „emauskými záležitostmi“, ale předmět našeho hovoru a zejména jeho duch byl žalostný a škodlivý. Kolik v něm bylo stýskání, hořkosti, reptání, obviňování druhých, výčitek vůči Mistru a Jeho nejbližším! Ale jak málo poctivé sebekritiky a studu za naši povrchní znalost Písem, nevěru a sobectví, které chtělo jen přijímat od druhých, ale rozdávat nechtělo nikdy nic — (a co by také bídné sobectví ve své duchovně mravní nouzi mohlo někomu dát?). Jak velice jsme tehdy byli hodni soudu a trestu — a rozhodně ne nějakého litování a soucitu!

Naše rozmlouvání bylo zdánlivě plné „Božích věcí“, ba dokonce informaci o Pánu a vzpomínek na Něho, i všech těch záležitostí, které se kolem Něho staly — a přece, po způsobu mnohých shromáždění věřících, to bylo všecko bez Jeho živé přítomnosti, bez Jeho živého slova, bez Jeho uzdravujícího dotyku srdce! Jak se dnes za to stydíme, že jsme tenkrát v Jeruzalémě nešli za Ním a k Němu, aby chom Jej tak hledali jako jiní — jako ty Jej milující ženy ... A tak jsme my oba s Kleofášem dojati Jeho nezměrnou láskou, že On — živý, zmrvýchvstalý nás — duchovně umrající — vyhledal, přišel za námi, přiblížil se k nám, mluvil nám své slovo, takový kus cesty šel s námi naši nesprávnou cestou až k Emausům, aby dal našemu životu nový směr a obsah! A my byli přitom tak nepokojni, zarroucení a unavení, plni sami sebe, že jsme Ho vůbec neviděli a nepoznali! Jak už mnohem dříve jsme mohli mít své dnešní bohatství a nemuseli jsme tak daleko dojet tam, kde jsme neměli co dělat! Ty naše slepé a krátkozraké oči, které pro své vlastní věci a problémy neviděly Jej, Jeho přítomnost, Jeho blízkost! Co vlastně drželo naše oči? Satan? (Jen nesvádějme všecko na něho!). Byla to naše nevěra v Boží slovo (které nám nepříteď sebral — slovo o vítězství Pána nad smrtí, které dovedl i Šimonovi vzít — Mt 16, 21-23), naše „nesmyslost a zpozdilost srdce“! Ano, jen tím a tak jsou naše duchovní oči drženy, abychom vždy, všude a ve všech životních okolnostech nedovedli vidět našeho živého, nám vždy přítomného a tak blízkého Pána! Abychom byli a zůstali povrchní posluchači Jeho slova zaslíbení a všelikého potěšení — a měli tak to své nesmyslné a zpozdilé zaměření: pryč od Jeruzaléma! Jak věrně právě tam vždycky směřoval nás Pán a jak nejinak se to muselo s námi stát po zásahu Jeho lásky do našich povrchních a nevěrných životů!

Jak roztála naše nesmyslost jako sníh pod dotykem slova, jímž mluvil — ne k našemu rozumu — ale k našemu srdci, a jak zaplašila Jeho osvobožující pravda naši zpozdilost ... Ano, začalo nám „hořet srdce“ pod mocí Jeho slova, Ztišili jsme se a v zahanbení dočista umlkli, aby nic neuniklo našemu dychtivému „sluchu srdce“ z onoho jedinečného potěšení Písem, které jedině On sám dovede dát (zeptejte se na to Marie z Betany, ona vám to poví!) — a přece, přece jsme jej ještě pořád neviděli a nepoznali! Tak velice nám blokoval náš rozum a dosavadní životní zkušenosti pravdu o Jeho zaslíbeném vzkříšení! Ještě tu byla naše racionální, vědecká, moderní skepse „nesmyslného a zpozdilého srdce“, zdráhajícího se věřit Bohu a Jeho slovu!

Ach, ta chvíle hrozícího rozloučení s naším stále dražším a nepostradatelnějším „novým Přítelem“ před Emausy! To byla pro nás zcela nepřijatelná před-

stava. Vždyť jsme Jej, Jeho Ducha, Jeho slovo, Jeho přítomnost nyní nade všecko potřebovali! Právě proto, že se připozdilo a nachýlil se den. Byli jsme přece již tak unaveni a hladovi — a tím více musel být dozajista i On Tak jsme Ho svými snažnými prosbami přímo „přinutili“, aby s námi zůstal! A On se dal ve své lásce k nám přemluvit ...

Jak je nám to dnes líto, když Jej tak mnozí, v tak vážných dobách, jako jsou právě nyní — v době tak zřejmého „připozdívání“ a „nachýlení“ dne milosti — a snad i ty — nechávají odejít Pána Ježíše Krista po takovém přiblížení a zasažení svého srdce! Když Ho tak na devšecko potřebuješ jako já a Kleofáš! Proč Ho neuchopíš celým svým srdcem, když On sám za tebou přišel. Proč Ho nepřivedeš do svého domu, k svému stolu, nestoliš s Ním a nebereš Jím požehnaný chléb — „chléb živý, který právě pro tebe s nebe sestoupil“ a „chléb tvého pravého života“?! Jak jsme s Kleofášem šťastní, že jsme toto mohli učinit — a tak se teprve tenkrát otevřely oči, které dosud drželo naše nesmyslné a zpozdilé srdce v nepokojném, smutném a unaveném křesťanství. Teď už to nebyl pouze od lidí zavřený, od Boha opuštěný, trpící a pohaněný — mrtvý Ježíš Nazaretský, ale náš zmrvýchvstalý, živý, slavný Pán, kterého jsme uviděli, poznali — s Ním prožili nikdy nezapomenutelnou osobní zkušenosť ...

Od té chvíle víme, co je svěží křesťanství plné sily, z něhož padá všecka únavu bez ohledu na pozdní dobu a nachýlený den (či právě proto!), takže jsme mohli v tu hodinu povstat! Víme, co je radostné křesťanství plné optimismu a touhy po obecenství — takže se těšíme a spěcháme na své místo, které jsme dříve s tak „lehkým srdcem“ (či těžkým?) opouštěli. Víme, co je křesťanství Božího pokoje — v onom pravém „Jeruzalémě“ obecenství s Božími dětmi, kde přichází, přebývá a vždy znova se svému lidu zjevuje živý, zmrvýchvstalý, vítězny Pán Ježíš Kristus — „život náš“!

Nyní se často, milí čtenáři, pozastavujeme s Kleofášem v údívnu a v zahanbení, co jsme to tenkrát vlastně byli za „učedníky“! Nejsou naše duchovní oči často také tak „držené“, abychom neviděli v našem životě stálou, věrnou a požehnanou přítomnost svého ukřižovaného, ale současně slavně zmrvýchvstalého živého Pána, který tě nikdy neopustí a nezanechá? (J 14,18 Žd 13,5 Ž 138,8 R 8,31-39 a Iz 49,15-16). kk

BŮH HLEDÍ NA ČLOVĚKA

Americký kosmonaut Jack Lousma vylíčil po návratu z vesmíru, jak vypadá země při pohledu z kosmické lodi: „... pouhým okem lze vidět silnice, letiště a města ... bílá oblaka a zasněžené vrcholky hor. Snadno lze rozpoznat hnědá a zelená pole i žlutý písek pouště ...“

Zajímavý na Lousmově popisu je široký rozsah podrobností pozorovaného zemského povrchu. Bez potíží viděl možnou horstu, široké řeky a veliká města: ale stejně tak dobrě poznal pole, letiště a silnice. Nepřipomíná nám to tak trochu Boží perspektivu, Boží pohled na naši zem? I když to, co spatřuje Bůh, lze těžko přirovnávat k tomu, co vidí lidé. V Božím slově je napsáno: „Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi“ ... (2Pa 16,9). Ale co víc, Bůh vidí každého jednotlivého

člověka! A to nejen z vnějšího pohledu; On o nás ví vše — zná dokonce i naše nejtajnější myšlenky!

Skutečnost, že jsme pod trvalým Božím pohledem, má působit Boží bázeň — vědomí osobní odpovědnosti v srdci věřícího křesťana, ale současně přinášet i hluboký vnitřní mír. Bázeň na jedné straně proto, že jsme porušené a křehké stvoření, které je odkázáno jen na Boží milost ve všem — a opacně pokoj z toho důvodu, že jsme „zakotveni v Kristu“, v Němž jsme nepohnutelní, protože nic a nikdo nás nemůže odložit od lásky Boží, která je v Něm zjevena a dokázána! Naše srdce směřuje být naplněna hlubokým mírem, protože Pán nás zná, dokonale nám rozumí a chápe i naše vnitřní pochutky.

Jsme Bohu vděční za takovýto Jeho způsobující pohled? kk

V knize Daniele čteme o zkouškách věrnosti člověka Bohu. Čtyři judští mládenci Daniel, Chananiáš, Mízael a Azariáš, kteří také patřili mezi zajaté, osvědčili věrnost Bohu za okolnosti, kdy jim hrozila bezprostřední smrt.

1. VĚRNOST ZKOUŠENÁ OHNĚM

„Jestliže náš Bůh, kterého my uctíváme, nás bude chtít vysvobodit z rozpálené ohnivé peci i z tvých rukou, králi, vysvobodí nás. Ale i kdyby ne, věz, králi, že tvé bohy uctívat nebudeš a před zlatou sochou, kterou jsi postavil, se ne-pokloníme“ (Da 3,16-18).

Proti nařízení krále Nabuchodonozora — klanět se soše, kterou nechal postavit, aby tak všechni uznávali Nabuchodonozorovu pýchu a sebevědomí, stojí Sidrach, Mízach a Abdenágo (Chananiáš — Sidrach, Mízael — Mízach a Azariáš — Abdenágo — jména, která dostaly v Babyloně), jejichž život je do posledního dechu spjat s živým Bohem a ne s modlami bezbožných králi. Nabuchodonozor konane uznává, že Bůh má vždy poslední slovo, aby projevil svoji moc, slávu, spravedlnost a věrnost. Věrnost tří mládenců je bezvýhradná. Jsou ochotni vzdát pravou poctu a čest pouze Bohu, v jehož rukou jsou jejich životy. V ohnivé peci, sedmkrát více rozplálené než jindy, jsou mládenci Nabuchodonozorem viděni spolu se čtvrtým — podobným Synu Božímu (3,25), zatímco muže, kteří mládence uvrhli do pece, zadusil plamen ohně (3,22). Bůh byl znova právem uznán za jediného živého a svatého Boha — to byl výsledek této zkoušky.

V našich životech se často objevuje nevěrnost. Věrnost je vlastní Bohu. On ji způsobuje v srdečích jemu cele oddaných. Také ovocie Ducha svatého se projevuje ve věrnosti (Ga 5,22). Učme se od tří mládenců být bezvýhradně věrní Bohu a ne-jít cestou kompromisu a výhodu. Bůh zkouší věrnost svých dětí, ale ve zkoušce dává také sílu vítězit. „Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí“ (Iz 43,2).

2. VĚRNOST ZKOUŠENÁ JÁMOU SE LÝ

„Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolenu, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činil dříve“ (Da 6,11).

Daniel byl duchem znamenitější než všechni královští úředníci. Ti mu záviděli a hledali příčinu proti němu. Daniel nebyl pyšný na své postavení, sloužil za velmi těžkých okolností — v zajetí svým nepřátelům. Byl však věrný modlitebník, který nepřerušil své modlitební spojení s Bohem ani v době platnosti přípisu (kral. — mandátu). Ačkoliv královský výnos byl proveden istivě, Daniel se nebojí, nevzdává se modlitby ke svému Bohu, i když mu jde o život.

Zcela nedotčen vychází ze lví jámy, zatímco jeho žalobci jsou lvi roztrháni ještě dříve, než dopadli na její dno. Věrnost živému Bohu nebrání Danielovi, aby necestil Darii jako krále, ačkoliv celý jeho život byl plně oddán Bohu. Darius pak vyznává: „Vydávám rozkaz, aby se v celé mé královské říši všechni třásli před

Danielovým Bohem a obávali se ho, neboť on je Bůh živý a zůstává navěky, jeho království nebude zničeno a jeho vladařská moc bude až do konce“ (6, 26.27).

Jak obstojíme ve zkouškách naší věrnosti Bohu? Obávám se, že o naší věrnosti nemůžeme hovořit sami, ale že ji posoudí a zhodnotí sám Pán Ježíš, který dokoná to, co při jednom každém započal. Můžeme být věrnými pouze ve spojení s Tím, který je věrný a nemůže zapřít sám sebe. Pravá věrnost Bohu bude v našem životě tam, kde máme živý a čistý vztah upřímné a dobrovolné poslušnosti našemu Bohu, Jeho Slovu a Jeho Duchu. „Bud věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života“ (Zj 2,10).

po

TŘTINA A YZOP

Podle zpráv evangelistů naplnilo se při Pánu Ježíši to, co bylo prorokováno v Žalmu 69,22:

„Nýbrž místo pokrmu poskytli mi žluči a v žizni mé napájeli mne octem.“

Matouš ve 27,34 napsal: „Dali mu píti octa smíšeného se žlučí. A okusiv, nechítěl pít.“ To bylo před ukřižováním. Oct se žlučí měl působit jako utušující, otupující prostředek. Pán Ježíš odmltl, chtěl trpět při vědomí s plným pocitem bolesti.

Potom vojáci podávali oct trpícímu Pánu Ježíši, když zvolal „Žízním“. Evangelisté nám o tom podali tuto zprávu: „A hned jeden z nich běžel a vzal houbu, naplnil ji octem a vložil na trest, napájal ho“ (Mt 27,48). Podobně Marek 15,36. Lukáš o tom nenapsal nic. Jan, jako očitý svědek, napsal:

„Byla pak tu postavena nádoba plná octa, Tedy oni naplnivše hubu octem, a obloživše yzopem, podali ústum jeho. A když okusil Ježíš octa, řekl: „Dokonánot jest.“ (19,29-30).

Je zde několik věcí: oct, houba, třtina a yzop. Jak to spolu souvisí?

Ocet

Werner de Boor vysvětluje, že to nebyl oct v dnešním smyslu, ale buď levné kyselé víno anebo vodou zředěný vinný oct, nápoj vojáků, který si přenesla popravčí četa k zahnání žizni.

Houba

Pánu Ježíši nemohli podat oct k ús-

tům v nádobě, protože byl vyvýšen nad zemí na kříži. Houba se jim k tomu hodila, nasála oct a po přitlačení k ústům mohla zase obsah pouštět.

Yzop

Podle botanického popisu yzop je „polokřovinatá vytrvalá bylina, bohatě větvená. Dolní část natě dřevnatá, čtyřhranné lodyhy jsou až 50 cm vysoké“. Yzopu s bohatým rozvětvením lze použít pro zhotovení svazků (jako např. březových košat), vhodných pro namočení a postříkání, pokropení (viz 3M 14,4.6.49n; 4M 19,6.18; Ž 51,9; Žd9, 11n). Houba s octem byla tedy vojáky vložena do chomáče yzopu, aby se v něm obsah udržel.

Třtina

Matouš se nezmínil o yzopu, Jan naopak o třtině. Protože yzop dosahuje délky kolem 50–60 cm, zřejmě nestáčel vojákům, aby dosáhl až k ústům Pána Ježíše. Podle Mt a Mk vojáci použili proto prut třtiny, který dosahuje délky až 3 metrů. Svazek yzopu mohli upevnit na třtinové stéblo jako na tyč a tak houbu s octem zvedat do potřebné výše.

Tento čin vojáků může být chápán jako projev laskavosti, ale my v tom vidíme naplnění Písma.

Uvedli jsme tyto poznámky pro objasnění jedné události na kříži, ke které, jak v překladech Bible, tak i v komentářích jsou různé přístupy. D. O.

◆ Priateľstvo s človekom niekedy možno prirovnáť k striebру.
Ale priateľstvo s Kristom je v každom prípade zlato.

BARZILAJ

Barzilaj, keby sme ho mali opísať jednou vetou, bol rokmi obfažkany, dôstojný, pohostinný, v horáčov žijúci muž. Mal už osemdesiat rokov a bol plný pravdy, odvahy, dobrej vôle a štedrosti, ako bol plný aj jeho vek. Zo zátišia svojho hospodárstva v Gileáde pozoroval cesty Hospodinove s Izraelom na juhu zeme počnúc od dňa Eliho cez Samuela a Saula, Dávida a Joába a Jonatána a Mefibóšeta a Absalomu — a jeho pokorné srdce a pohostinný dom boli trvale otvorené pre utláčaných a prenasledovaných a chudobných. A tak bolo, že keď Dávid utiekal pred Absolomom a keď sa zastavil v Machnaime, Barzilaj nestrácal čas a zišiel mu na pomoc. Inšpirovaný pisateľ si zvlášť dáva ležať na tom, aby opísal štedlosť, s akou Barzilaj zásobil kráľov tábór v Machnaime. Čítame, že doniesol potestné veci, medenice a hlinené nádoby ako aj pšenice, jačmeňa, mýky, praženého zrna, bôbu, šošovice a rôznej pražmy, i medu, masla, ovieč a kravských syrov pre Dávida a pre ľud, ktorý bol s ním, aby jedli. Lebo riekl: „Dozaista je ľud hladný, ustatý a smädný na púšti.“

Potom nasledujú dve kapitoly o úspešných bojoch, začím, keď sa Dávid pravuje na návrat do Jeruzalema, pisateľ znova obracia našu pozornosť na šlachetné srdce Barzilaja. „A Barzilaj Gileádsky zišiel z Rogelima a prepravil sa s kráľom cez Jordán, aby ho odprevadil za Jordán. A kráľ povedal Barzilajovi: Ty podľa so mnou, a budem fa zaopatrovať u seba v Jeruzaleme. Ale Barzilaj povedal kráľovi: Aké sú dni rokov môjho života, aby som išiel s kráľom hore do Jeruzalema? Osemdesiat rokov mi je dnes, či môžem ešte rozoznať medzi dobrým a zlým? Či ochutná tvoj služobník to, čo budem jest, alebo to, čo budem piť? Či budem ešte počúvať na hlas spevákov a speváčok? A prečo má byť tvoj služobník ešte na farchu môjmu kráľovi? Len na málo by prešiel tvoj služobník Jordán s kráľom. Alebo načo by sa mi mal odplacovať kráľ takou odplatou? Dovoľ, prosím, že by sa navrátil tvoj služobník, a nech zomrie vo svojom meste, kde je hrob môjho otcu a mojej matky. A keď prešiel i kráľ, bozkal Barzilaja a požehnal ho, a navrátil sa na svoje miesto“. Nádherný starec a nádherná udalosť v dobe, ktorá ani zdaleka nebola nádherná.

Nemôžeme inak ako vzdať hold lojalnosti Barzilaja k Dávidovi. Nejeden z tých, čo sedávali pri stole Dávidovom a tešili sa jeho kráľovskej priazni, sa teraz utiahli a vyčkávali, či Dávidovo slnce zapadlo nadobro, alebo nie. On nečakal, aby uvidel, na ktorú stranu sa vietor obráti. A keby bol Absalom uspel, stal by sa Barzilaj vyhnancom. Ale on vesloval podľa stálice pravdy a spravodlivosti a povinnosti a lojalnosti. Jeho oddanost k Dávidovi stála na pevných nobách a viedla do budúcnosti. Dávid na tróne alebo bez trónu, v Jeruzaleme alebo v Machnaime — je náš pomazaný kráľ, povedal Barzilaj svojmu domu. Hospodin povedie boje ako uzná za dobré, ale naša povinnosť je jasná a nestriplí odkladu. A preto vstaňte a pripravte dary pre Dávida, a nech sú tie najlepšie! A povedzte kráľovi, že Barzilaj, jeho služobník, ide za darmi tak rýchlo, ako mu to jeho osiemdesiatka dovoľuje. Keby bol Barzilaj v pokušení cívčnút pred rizikami a kalkuloval výhliadky a hľadal výhovorky, ani by sa nebol veľmi musel zháňať po argumentoch. Bezpochyby Dávid sa nemal mierou pričinil o svoje terajšie položenie. A opatrny človek by toto vzal do úvahy. Je vždy dostatočné dôvodov na to, aby sme sa načas držali ďalej od človeka, čo padol. Ale Barzilaj nemal hlavu na takéto kalkulovanie a výhrady. Pre neho bol Dávid vždy Dávidom a pokým má strechu nad hlavou a kúsok chleba v ruke, Dávid nebude mať nedostatku. Jeho tiesň mu bola o to väčšou priležitosťou a povinnosťou.

A každý deň aj my máme príležitosť a povinnosť Barzilaja, ak máme jeho srdce a myseľ. Niežeby králi a princovia čakali pred našim prahom každý deň, ale sú to ľudia, čo potrebujú pomoc, starí priatelia v nádzii. Takmer nienko dňa,

aby naša odvaha, lojalita a vernosť neboli postavené do skúšky. Nechýbajú komentáre, kritika či ohováranie na adresu neprítomného piateľa. Čo vtedy robíme? Necháme to tak? Či dokonca naslúchame s potešením? Či mlčky alebo s polovičným súhlasom prikyvujeme? Ako zriedkavo sa postavíme na jeho obranu, zahriakneme jazyk klebetníka! Budme mužmi nabudúce. Budme Barzilajom budúce, keď Absalom, Achitofel a všetok ten poľutovania hodný dom Izraela zrotia sa proti Dávidovi. Nech vedia a spoznajú, od Jeruzalema až po Machnaim, že je muž v Izraelovi, muž na svojom mieste!

Barzilajova štedrosť je nápadná v tom stručnom opise, ktorý máme o ňom. Ako predvidal všetky Dávidove potreby! Ako sa vedel vziať do jeho položenia! Ako urobil Dávidovi podobne, ako by Dávid bol urobil jemu! Ako zišiel zo svojej horskej usadlosti v Rogelime pri svojich rokoch, aby vlastnou rukou poslúžil kráľovi za Jordánom! A potom, ako zdvorilo sa omluvil v odpovedi na kráľovu ponuku a výhliadky, aké ho čakali v dome kráľovom! A pokora tohto starozákoného muža má už čosi z novozákonnej miloty a hlbky. Zdvorilosť má vždy svoje korene v pokore. A pokora zase má korene v milosti Božej. V pokore majme jedni druhých za väčších od seba. Vrúcme milujte jedni druhých, v úcte jedni druhých predchádzajúci. Oblečte sa do pokory, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. Pokora a zdvorilosť patria medzi dvorné spôsoby v kráľovstve nebeskom. Pravá a podvedomá zdvorilosť sú dokonalou etiketou v paláci a prítomnosti veľkého Kráľa.

A potom, nemôžete byť pochybností o jeho pohostinosti. Biskup, piše Pavol Timoteovi a Títovi, musí byť pohostinný. Za čias Pavlových bola sotvaktorá vrstva spoločnosti chudobnejšia než biskupi. A predsa by nemali byť do tohto úradu ustavení ľudia, čo nie sú pohostinní. Pohostinlosť to bola, ktorou niektorí do svojho príbytku nevedomky prijali za hostí anjelov. Chalupa chudobnej vdovy vám ukáže pohostinlosť už podľa spôsobu, akým vám podá pohár mlieka alebo vody. Nemôžete zviazať ruky pohostinného srdca. Pohostinlosť a velkodusnosť sú vecou myslí a srdca, a je to mysel a srdce, ktoré sú pred Bohom príjemné. Akou mierou meriame, takou aj vám odmerajú, tak nás Pán formuloval zákon pohostinlosťi. A Bengel ho parafrázoval slovami „Mensura est cor“ — mierou je srdce. Srdce s jeho schopnostami, žiadostami, túžbami podielal sa s inými. A tak býva, že pohostinlosť s jej prítomným požehnaním a večnou odmenou nie je vecou bohatstva alebo chudoby o nič viac než rasy alebo krajiny.

Barzilajova láska k hornatému kraju Gileáda je sympathetická, rovnako ako jeho výrečnosť, keď svoje nebesky orientované srdce otvára Dávidovi. Ako Mojžiš vo svojej starobe, aj on sa naučil počítať svoje dni a svoje srdce priklaďať k mûdrostí. Podobne ako Pavel, keď sa jeho vonkajší človek ruší, aj Barzilaj si dal záležať na tom, aby sa ten vnútorný nerozdrobil v cudzom prostredí a nezanikol. Niel! Nech mu kráľ dovolí vrátiť sa domov a tam byť pochovaný ... A kráľ bozkal Barzilaja a požehnal ho a on sa navrátil na svoje miesto v Rogelime. A v tom tiež je nádherným príkladom všetkým starým ľuďom. Ukazuje nám, ako brať svoj pokročilý vek. Ako uvádzá mûdrost do srdca, keď počítať svoje dni. Ukazuje nám tiež, ako so všetkou zdvorilosťou a milotou a mûdrostou zhora máme prepúšťať mestá, zástupy a spoločnosť, pocity a povýšenia mladšími a vynaložiť zostávajúcu silu a všetok čas na to, aby sme svoje dni ukončili tak, ako sa ukončí majú. Po tom, čo nám Barzilaj ukázal ako žiť, ukazuje nám, ako zomierať. Ešte sme sa nenaučili ako žiť, ako potom môžeme vedieť, ako umierať? Zomierame ako človek, vyčerpaný v pretekoch. Ako človek, ktorý prežil sotva polovicu svojich dní. Zomierame, kým je ešte slovo v našich ústach. Dnes alebo zajtra pôjdeme do toho a toho mesta, budeme kupčí a vrátíme sa so ziskom. Umierame ako líška chytená do pasce. Ale Barzilaj umrel ako nebesky zmýšľajúci človek, taký ako stále žil. Stále bližšie a bližšie, vyššie a vyššie k domovu. Tam, kde Boh zotrel každú slzu z jeho očí.

Slzy prichádzajúceho
 do slzavého údolia.
 Slzy malého dievčatka,
 ktorému berú
 dlhovlasú bábiku.
 Slzy chlapca
 s rozbitým kolenom.
 Slzy zármutku
 nad prískoro prehratým životom.
 Slzy pokánia
 pod golgotským krížom
 Pána Ježiša Krista.
 Slzy radosti
 nad splneným zaslúbením
 pre Božie dieťa.
 Slzy bolesti
 pri rýchlo búšiacom srdci.
 Slzy nevládneho
 nad porozlievanou polievkou
 z roztrásených rúk.
 Slzy pútnika,
 ktorý už vidí nebeský cel.
 Slzy za tými,
 ktorí odchádzajú
 i za tými, ktorí už odišli.
 S rozochveným duchom
 počúvam slová Zjavenia:
 — A Boh zotrie každú slzu
 z ich očí.

jk

- Nebeské blaženstvá ďaleko prevyšujú zemské fažkosti.

VEĽKONOČNÝ TÝŽDEŇ

1. Príchod do Betánie

Piatok

J 12,1

Pán Ježiš prichádza do Betánie 6 dní pred Veľkou nocou, aby tu pobudnul so svojimi priateľmi Máriou, Martou a Lazarom. Tu pomazala Mária Jeho nohy drahocennou mastou. Bol to výraz jej nežnosti i ochoty slúžiť Mu. V tomto čine pokory vidieť zároveň jej oddanosť Majstrovi.

2. Sobota — deň odpočinku

Bez zmienky v evanjeliach

Kedže ďalším dňom bola sobota, strávil Pán tento deň tradičným spôsobom so svojimi priateľmi.

3. Triumfálny vstup

Nedeľa

Mt 21,1—11 Mk 11, 1—11, Lk 19, 28—44 J 12,12—19

V prvý deň týždňa vošiel Pán Ježiš do Jeruzalema jazdiac na oslati. Na plnil starodávne proroctvo (Za 9,9). Zástupy Ho vitali nadseným Hossana a slovami Žalmu 118, čím Mu pripísali mesiášsky titul Bohom poslaného Prostredníka, Kráľa Izraelovho.

4. Vyčistenie chrámu

Pondelok

Mt 21,10—17 Mk 11,15—18 Lk 19, 45—48

Ďalší deň — vrátil sa do chrámu a na nádvori pohanov našiel predavačov a peňazomencov, ktorí tam za účelom dobrých ziskov menili židovské peniaze za „pohanské“ platidlo. Ježiš spoprevracal ich stoly a vyhnal ich von.

5. Deň protirečenia a podobenstiev

Utorok

Mt 21,23—24,51 Mk 11,27—13,37
Lk 20,1—21,36

V Jeruzaleme — Ježiš uniká nástrahám kňazov

Na Olivovom vrchu — dívajúc sa na Jeruzalem (Utorok popoludní, presné miesto neznáme)

Vyučoval v podobenstvách a varoval proti farizejom. Predpovedal zničenie Herodovho chrámu a poučil svojich učeníkov o budúcich udalostach vrátene vlastného príchodu späť.

6. Deň odpočinku

Streda

Bez zmienky v evanjeliach

Písмо sa nezmieňuje o tomto dni, ale i výpočet dní (Mk 14,1 J 12,1) zdá sa naznačovať, že tu bol ďalší deň, o ktorom evanjeliá mlčia.

7. Veľká noc

Posledná večera

Štvrtok

Mt 26,17—30 Mk 14,12—26 Lk 22, 7—23 J 13,1—30

V hornej dvorane Pán pripravuje seba i učeníkov na svoju smrť. Dáva slávnosti baránka nový význam. Bochník chleba a kalich vína predstavuje Jeho telo a krv, ktoré budú čoskoro obetované. Tak ustanovil „Poslednú večeru“. Po zaspievani piesne vyšli do záhrady Getsémane, kde sa Pán Ježiš modlil v smrtelnom zápase viediac, čo Ho očakáva.

8. Ukrížovanie

Piatok

Mt 27,1—66 Mk 15,1—47 Lk 22,66—23,56 J 18,28—19,37

Za zradou, zatknutím, dezerciou, fašofnými svedkami, zapretím, odsúdením, bitím a posmievaniom rozkazujú Ježišovi, aby vzal svoj kríž a vyniesol na „Miesto lebky“. Tam bol ukrižovaný s dvomi zločincami.

9. V hrobe

Ježišovo telo bolo vložené do hrobu pred šiestou hodinou večernou, tedy v piatok večer, keď ustala všetka práca a začala sa sobota, a tém ležalo po celú sobotu.

10. Vzkriesenie

Nedeľa

Mt 28,1—13 Mk 16,1—20 Lk 24,1—49 J 20,1—31

Skoro za rána prišli k hrobu ženy a zistili, že kameň, ktorý zatváral vstup do hrobu bol odvalený. Anjel im povedal, že Ježiš žije a odovzdal im posolstvo. Pán sa zjavuje Márii Magdalene v záhrade, Petrovi, dvom učeníkom na ceste do Emaus a neskôr tohože dňa všetkym učeníkom okrem Tomáša. Jeho vzkriesenie bolo overené ako skutočnosť.

Dla komentárov spr. mk

POKÁNIE, KRST A PRIJATIE DUCHA

Štyri skupiny veriacich v Skutkoch apoštolov

Skutky apoštolské nám približujú dobu prvotnej cirkvi, počiatky zborov veriacich v Pána Ježiša Krista na území Palestíny, ale i mimo nej. Tieto počiatky sú zdôraznené u štyroch skupín ľudí rozdielnym poradím pokánia, krstu a prijatia Ducha svätého. Týka sa to obrátenia týchto skupín:

- Židov (Sk 2,38—40)
- Samaritánov (Sk 8,12—17)
- pohanov (Sk 10,47—48)
- učeníkov Jána Krstiteľa (Sk 19,5)

Všimnime si rozdielneho poradia Bozej práce pri nich:

Židia:

- počuli evanjelium Pána Ježiša Krista (v. 14—37)
- boli hlboko dojati, „až do srdca“ (v. 37)
- mali učiniti pokánie (v. 38)
- pokrstili sa v meno Ježiša Krista na odpustenie hriechov (v. 38)
- a potom dostali dar Svätého Ducha (v. 38)

Samaritáni:

- prijali Slovo Božie (8,14)
- boli pokrsteni v meno Pána Ježiša (v. 16)
- apoštolovia Peter a Ján skladali na nich ruky (v. 17)
- dostali Svätého Ducha (v. 17)

Pohani:

- počuli evanjelium Pána Ježiša Krista (10,34—43)
- uverili (15,7)
- dostali Svätého Ducha (10,44)
- boli pokrsteni v meno Pána Ježiša Krista (10,48)

Učeníci Jána Krstiteľa:

- počuli o Pánu Ježišovi (19,4)
- boli pokrsteni v meno Pána Ježiša (v. 5)
- Pavel položil na nich ruky (19,6)
- prišiel na nich Svätý Duch (19,6)

Aké rozdiely sme tu našli?

1. U Samaritánov a učeníkov Jána Krstiteľa veriaci dostali Ducha Svätého až po skladaní rúk apoštolov. U Židov v Jeruzaleme a v pohanskom dome Koronelia veriaci dostali Ducha bez skladania rúk.
2. Židia mali urobiť pokánie, u ostatných skupín nie je priama reč o pokánií.
3. Židia sa mali pokrstiť na odpustenie hriechov, u ostatných skupín odpustenie hriechov sa nespomína.
4. Židia a učeníci Jána Krstiteľa dostali dar Svätého Ducha až po krste, pohania pred krstom.

Co je pre všetky skupiny spoločné?

- a) Počuli evanjelium o Pánu Ježišovi Kristovi.
- b) Boli pokrsteni v meno Pána Ježiša.

Pohania a učeníci Jána Krstiteľa, ktorí uverili, po obdržaní Svätého Ducha začali hovoriť jazykmi. U Židov a Samaritánov táto zmienka nie je. Prečo Pán Boh takto rozdielne postupoval?

1) Veriaci Židia

Peter prehovoril k jeruzalemským Židom. V závere svojej kázne im povedal: „Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i Pánom i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali“ (Sk 2,36). Oni zabili Mesiáša, niesli pred Bohom zodpovednosť za Jeho smrť. Ich volanie — „jeho krv na nás a na naše deti“ (Mt 27,25) bolo počut v nebi a potvrdzovalo ich vzťah k Bohu. To náboženstvo, ktoré vyznávali, ich tak daleko odviedlo od Boha, že nepoznali Jeho Syna a zabili svojho Mesiáša. Preto ti, ktorí zo Židov uverili v Pána Ježiša ako Krista a Pána (Božieho Syna), museli činiť pokánie, museli urobiť rozhodný krok svojho odlúčenia sa od židovského náboženstva. Verejným ponorením do vody, krstom v meno Pána Ježiša mali vyznať, že sa odvrátili od národa, ktorý zavrhol Krista. Museli sa „zachrániť od pokolenia krivoláckeho“ (Sk 2,40). Krst bol prejavom ich posledného rozchodu s minulosťou a počiatku nového života s Kristom. Takýmto viditeľným spôsobom zaujali miesto na kresťanskom základe.

Sú dve miesta v Božom Slove, ktoré hovoria o odpustení hriechov vo vzťahu ku krstu:

- a) Sk 2,38: „Činite pokánie a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov“,
- b) Sk 22,16: „Vstaň, daj sa pokrstiť a zmy svoje hriechy, vzývajúc meno Pána noveho“.

Prvý citát je z kázne Petra Židom v Jeruzaleme, druhý zo slov Ananiáša Saušovi po jeho obrátení.

Niekto by sa mohol z týchto citátov domnievať, že hriechy môžu byť odpustene či obmyté skrže krst vo vode. Vieme však, že jedine krv Krista Ježiša, Božieho Syna, očistuje od každého hriechu (J 1,17). Tieto citáty sa nám objasnia, keď si uvedomíme, že patrili Židom, ktorí zabili Krista (Saul naviac prenasledoval Pána Ježiša tým, že stíhal veriacich v Noho). Pohanom nebolo hovorené, aby sa pokrstili na odpustenie hriechov. Židov a ne pohanov tiažil hriech zavrhnutia a ukrižovania Krista, Mesiáša, a tak teda krst mal zvláštny vzťah práve k tomuto hriechu! Veriaci Žid krstom vyznal prijatie viny za smrť Ježiša Krista a verejne sa odvrátil od národa vrahov tým, že sa rozhodne postavil na stranu Pána Ježiša.

Pri tejto príležitosti si pripomeňme, že apoštolovia Pána Ježiša nečinili pokánie a neboli pokrsteni v meno Pána Ježiša, aby mohli prijať Svätého ducha. Oni vyšli z toho národa, priznali sa k Pánu Ježišovi, uverili v Noho a On im poviedal, aby sa radovali z toho, že ich mená sú zapísané v nebesiach.

2) Veriaci Samaritáni

Samaritánom zvestoval evanjelium diákón jeruzalemského zboru, Filip. Ti, ktorí uverili v Pána Ježiša, boli pokrstení. Ducha Božieho však dostali až vtedy, keď do Samárie prišli Peter a Ján, apoštolovia a položili na nich ruky. Aby sme tomuto dielu Božiemu porozumeli musíme si pripomenúť, že Židia so Samaritánmi neobcovali, nemali s nimi obecenstvo. Žid nielen že nepodal ruku Samaritánovi, ale ani si nič od neho nevzal, ako to vieme z príbehu Samaritánky pri Jakobej studní (J 4). Tento nepriateľský vzťah nemohol pokračovať v cirkvi Pána Ježiša. Na počiatku jeruzalemský zbor pozostával výlučne z veriacich Židov. Keď však Filip priniesol evanjellum do Samárie a obrátili sa mnohí, boli pokrstení a začali sa aj tam diať „divy a veľké moci“ (Sk 8,13), vznikol problém. Či storočia existujúce nepriateľstvo bude viesť k utvoreniu dvoch spoločností, dvoch cirkví Pána Ježiša? Ako by sa potom naplnilo slovo pravdy, že všetci veriaci v Krista sú jedno a že všetci sú pokrsteni do jednoho tela Krista? Bolo potrebné

né, aby „stípy jeruzalemského zboru“ položili na Samaritánov ruky, teda urobili niečo neobvyklé — dotkli sa ich, stotožnili sa s nimi, zjednotili sa s nimi. A Boh toto spojenie potvrdil tým, že im dal svojho Ducha až po tomto vložení rúk apoštolov. Od tej chvíle už nebolo rozdielu v cirkvi Pána Ježiša medzi veriacim zo Židov a zo Samaritánov.

3) Veriaci pohania

Sústredme pozornosť na dom Korneliov, lebo tam vidíme počiatok kresťanstva medzi pohanmi. Peter im jasne svedčil, že „odpustenie hriechov dostane skrzes meno (Pána Ježiša) každý, kto verí v neho“ (Sk 10,43). Viera v Pána Ježiša a nie krst spôsobí, že človek má odpustené hriechy! Už v priebehu Petrovej kázne zoštúpil Svätý Duch na posluchačov. Ako to vedeli? Lebo títo z pohanov začali hovoriť jazykmi a veľiť Bohu. Kto žasol? „Veriaci z obrezy“ (v. 45) a nie tí, ktorí z pohanov uverili. Horšia situácia ako so Samaritánmi nastala u pohanov. Samaritáni aspoň uznávali 5 kníh Mojžišových, verili v Bohu, ale pohania? Môžu pohania patrí k cirkvi Kristovej s plnou rovnoprávnosťou? Dostanú rovnaký dar Ducha Svätého ako tí veriaci zo Židov? Odpoved prišla od Boha: „A Boh, ktorý zná srdce, im dal svedectvo dajúc im Svätého Ducha ako i nám, a neurobil nijakejho rozdielu medzi nami a medzi nimi očistiac vierou ich srdcia“ (Sk 15,8-9). To musel povedať Peter na porade apoštolov v Jeruzaleme. Cítime v týchto slovách, že veriaci zo Židov očakávali nejaký rozdiel medzi nimi a ostatnými veriacimi? Ked apoštolovia v Jeruzaleme obdržali Svätého Ducha, hovorili jazykmi. Rovnako hovorili aj veriaci z pohanov. Bol to dôkaz najmä pre Židov, nie pre tých, ktorí uverili. Vďaka Bohu za to, pretože do dnes by veriaci z pohanov mohli byť v očiach veriacich Židov menejcení. (Poznámka: O nebiblickej prednosti veriacich zo Židov v cirkvi sme počuli počiatkom sedemdesiatich rokov).

Obrátenie pohanov v dome Kornelia je typickým i pre obrátenie ľudí v dnešnej dobe u nás: uveriť, prijať v tej chvíli Ducha Svätého (už bez spomínaného dôkazu pre Židov) a nechať sa pokrstiť.

4) Učenici Jána Krstiteľa

Pavel v Efeze našiel učeníkov, ktorí boli pokrsteni Jánom Krstiteľom, teda krstom pokánia. Spýtal sa ich, či dostali Svätého Ducha, kde uverili. Komu uverili? Predpokladáme, že v Pána Ježiša Krista. Ale o Duche Svätom nič nevedeli. Z tejto otázky apoštola Pavla jednoznačne vyplýva, že ten, kto uverí, dostane Svätého Ducha. Potom im zvestoval Ježiša a oni sa dali pokristiť v meno Pána Ježiša. Opäť nám to pripomína obrátenie Židov v Jeruzaleme. Aj títo učenici museli roviazať putá s národom, ktorý zabil Krista. Pavel položil na nich ruky, stotožnil sa s nimi, vyjadril obecenstvo, jednotu v cirkvi Pána Ježiša. Ked sa učenici Jána Krstiteľa (a nebolo ich mälo) obrátili, uverili v Pána Ježiša, potom obdržali dar Svätého Ducha rovnakou mierou, ako tí, ktorí chodili s Ježišom a stali sa Jeho apoštolmi. Na dôkaz toho hovorili jazykmi (bolo ich asi 12 mužov).

Záverom treba zdôrazniť, že v dnešnej dobe nejde o počiatky cirkvi a rozdiely medzi Židmi, Samaritánmi, pohanmi a učeníkmi Jána Krstiteľa nemajú teraz pre nás význam. Všetkým a všade sa zvestuje jediné evanjelium o spasení v Kristu. Bez ohľadu na pôvod a národnosť sú všetci ľudia pred Bohom hriesci, všetci musia robiť pokánie zo svojich hriechov a prijať evanjelium, uveriť v Pána Ježiša Krista. Skončil ten čas, kde Boh skrzes apoštolov budoval cirkev Pána Ježiša. Preto i Duch Boží viacej nezostupuje na ľudí skladaním rúk. Ten, kto urobí pokánie zo svojich hriechov, uverí celým srdcom, obdrží Ducha Svätého. Potom sa nechá pokristiť, aby vydal svedectvo, že zomrel i vstal z mŕtvych s Kristom a s Ním žije nový život. Pokánie so srdečnou úprumou vierou vo spasiteľnej lásku a milosť Pána Ježiša Krista je rozhodujúcim činiteľom pre spasenie, krst je vonkajším vyznaním tejto skutočnosti spasenia.

Podla W. M. D. volne sprac. —jos

Učíme sa...

Byla jednou jedno malé kuřátko. Bydeľo na farme, daleko od nás a staral sa o ně chlapec jménem Pavel. Kuřátko vyrostlo v pěknou bílou slepičku. Jednou se slepička ztratila. Pavliček byl z toho celý prýč. Maminka ho těšila: „Nic se neboj, počkej nějaký čas a ona zase přijde.“ A skutečně. Za tři týdny se slepička objevila. Nebyla však sama. Přiběhlo s ní osm žlutých kuřátek. Pavlova radost neznala mezí. Slepice i se svou drobotinou mu velmi přirostla k srdci.

Jednoho dne přiběhl tatínek celý vyděšený, že se žene oheň. Kolem farmy byly příkopy, do kterých se co nejdříveleji napustila voda, aby oheň farmě neublížil. Požár se přihnal a utichl. Voda ho zastavila. Kolem dokola bylo všechno spálené, obilí, stromy, ani ptáčka nebylo slyšet. Hrobové ticho. Rodina na farmě byla ráda, že se zachránila. Když tak seděli u stolu a děkovali Pánu Bohu za ochranu, vzpomněl si Pavlik na svou bílou slepičku a její kuřátko. Vyběhl ven a hledal ji, ale marně. Potom přešel na druhou stranu příkopu, na to strašné spáleniště a tam ji našel. Ale nebyla už bílá, ale celá černá, spálená. Pavlik ji nadzvedl, ale co to? Zpod křídel se vybatilo osm živých kuřátek. Slepice je

přikryla svými křídly, aby neshorela. Kdyby byla myslela jen na sebe, lehce by příkop před požárem přešlela, ale co její děti — malá kuřátka?

Slepice za ně dala svůj život. Tak Pán Ježiš dal svůj život za nás, aby nás oheň soudu a smrti nezahubil.

Poděkujme Pánu Ježiši za Jeho lásku, kterou nám projevil svou oběti na kříži; poprosme Ho, aby nám odpustil všechny naše hřichy a řekněme Mu: „Páne Ježiši, prosím tě, vstup do mého srdce, do mého života.“

Pán Ježiš takovou modlitbu slyší. Spolehneme se na Jeho Slovo: „Ten, kdo ke mně přijde, toho nevýzvenu ven.“ (Jan 6,37). Když se takto Pánu odevzdáme, v tu chvíli nám je darován věčný život. Jsme spaseni, zachráneni! Uposlechneme toto prostinké ale hlučilo osm živých kuřátek. Slepice je

MILOST BOŽIA NIE NADARMO

Na troch miestach píše apoštol Pavel o Božej milosti, ktorá nebola, prípadne nemá byť prijímaná nadarmo, zbytočne (1K 15,10; 2K 6,1; Žd 12,15).

V 1. liste Korintánom 15,10 vyznáva, že čo je, je len z milosti Božej a spája ju s hojnou prácou, ktorú sám koná. Mnohí zostávajú len pri prvej polovici — čo som „ja“. Čo dokážem, čoho som schopný, kam sa až dopracujem. Naše „ja“ sa vie uraziť, nahnevať sa, nevie odpustiť a ani zabudnúť. Ale ak sa moje „ja“ stratí v mori Božej milosti, som schopný akejkoľvek práce pre Pána. Ľud, ktorý má rád svoje „ja“, pôreduje zostávateľom, unávia sa. Na druhej strane práca z Božej milosti dáva silu i mladost. V liste Židom 12,12 apoštol veriacich povzbudzuje: Posilnite opuštené ruky, vzpriamte zomhlené kolena! ... V práci pre Pána a v modlitebnom živote je skryté účinné pôsobenie Božej milosti. Na modlitbe sa vlastne

pristupuje k trónu Božej milosti (1 Pt 2,19). Prosme pravidelne o milost, ktorú v praktickej práci aj naozaj využijeme.

V druhom liste do Korintu 6,1 Pavol v rámci spolupráce s Bohom i so spolu-vykúpenými napomína, aby zas len Božia milosť nebola prijímaná nadarmo. Milosť je vlastne nezaslúžená priazeň, je to Božia láska pôsobiaca v spravodlivosti. Podstatné Božie vlastnosti sú spravodlivosť a svätosť. Bez nich by nemohla prísť k slovu ani milosť. Pretože človek ani na jedno, ani na druhé nestačí, je tu jediné bol plný milosti a pravdy (J 1,14). Skrize Noho pôsobí predovšetkým milosť Božia spasiteľná a najmä ona nemá byť odmietnutá, či prijímaná nadarmo.

Napokon v liste Židom 12,15 čítame o Božej milosti v súvislosti s úlohou dozerania, aby niekoľko od nej nezaostalo, aby nevyrástol nejaký koreň horkosti, ktorý by narobil nepokoje a trápenia. Božia milosť pôsobí na jednotlivcov i celú Cirkev blahodarne a pozitívne. Ak sa však od nej zaostane, začne pôsobiť horkosť a zármutok. Tu je namiesto sledovanie jeden druhého, napomínanie a dohováranie v láske s cieľom, aby Božia milosť nebola znehodnotená.

Každý osobne má milosť k prejavu nejakého daru (Ef 4,7; R 15,15). Niekoľko má dar položiť pevný základ, iný zas budovať a zase iný k znášaniu zármutkov trpiac nespravedlivo (1Pt 2,19).

Podľa listu Titovi 2,11 by sa zdalo, že napr. milosť Božia spasiteľná je zjavená všetkým ľuďom. Ak toto miesto pozorne sledujeme podľa Ducha, vidíme Jeho vedenie aj u niektorých prekladateľov, aby urobili v texte čiarku: „Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom ...“ Teda nie všetkým zjavená, ale všetkým spasiteľná! (Pozri napr. vydanie Biblie SEC a. v. 1979, ekumen, preklad český z r. 1979, elberfeldský preklad apod.). Ak sa táto milosť neprijíma, je prejavená nadarmo, človek hynie.

V Starom Zákone sú zprávy o troch významných mužoch, ktorí prijali Božiu milosť pre svoju službu nadarmo. Kráľ SAUL stratil kráľovstvo pre neposlusnosť, SAMSON prišiel s obcou pre lásku k cudzinke Dalile a ŠALAMÚN o múdrost a Božiu priazeň pre modlárstvo s cudzozemkami. Nech je nám to odstraňujúcim príkladom, ako sa nemá Božia milosť zneužívať.

Ak chceme byť Božou milosťou obdarení, musíme sa do nej najprv dostat cez úzke dvere pokory, keď v úprimnom pokáni zhodíme z plieč batoh hriechov a neprávostí pod golgotským križom Pána Ježiša Krista. Nemôžeme sa opierať ani o Zákon, pretože kto sa prikláňa k Zákonom, vypadáva z milosti (Ga 5,4).

Milosť sama o sebe začína pôsobiť tam, kde je pokorné a tiché srdce. Pôsobi sám Boh skrize a pre Pána Ježiša, ako kedysi Dávid prejavil milosť Mifibožetovi pre svojho priateľa Jonatána.

Každý prežitý i začínajúci deň je darom Božej milosti. Všetko, čo sme a máme, je len samá milosť od Boha. Prijímacme ju vďačne v Pánovi Ježišovi, budeme rastlinami, ktoré majú aj kvet aj ovocie a neberme v žiadnom prípade Božiu milosť nadarmo.

jk

- ◆ Najlepšia služba Slovom je vtedy, ak je kazateľ zároveň aj poslucháčom.
- Je lepšie kráčať s Bohom hoci aj najtmavšou nocou, ako sám hoci aj slnečným dnom.
- Trpežlivosť je cnosť, ktorú žiadne čakanie nevyvedie z miery.
- Prvý bod múdrosti je poznanie pravdy. Ten druhý je rozlišenie pravdy od lži.

USTANOVENIE JOZUU

V zborovom živote sa stretávame s problémom odchodu starších bratov — Pán si ich jedného po druhom povoláva do nebeského domova — a s problémom býva, kto ich nahradí. Kto zastane na ich mieste v službe s rovnakým požehnaním. Typickým príkladom pri riešení tohto problému je ustanovenie Jozuu do služby vodcu a pastiera na miesto Mojžiša.

Nik nepoznal lepšie potrebu ustanoviť nástupca za seba, ako Mojžiš. Hosподin mu oznámil, že čoskoro zomrie. Mojžiš na to reagoval modlitbou:

„Nech ustanoví Hosподin ... schopného muža nad obcou, ktorý pôjde von pred nimi a ktorý bude vchádzať pred nimi, ktorý ich bude vyvádzat a ktorý ich bude vovádzat, aby neboľa obec Hospodinova ako ovce, ktoré nemajú pastiera“ (4M 27,16-17).

To bola modlitba vodcu a pastiera na odchode. On prvý spoznal, že musí odísť a prvý sa modlil, aby Boh ustanovil toho, kto bude po ňom. Cítil potrebu spoznať ho, uviest ho do tažkej a namáhavnej služby, aby ovce mali pastiera.

Pastieri sú to, ktorí v zhromaždeniach najviac chýbajú. Chýbajú zavše i pohotoví modlitebníci, ktorí by viedli zhromaždenie na modlitbu. Podobne učitelia, diakoni, zodpovední zástupcovia zhromaždení atď. Kto prvý to má na starosti riešiť? Sú to starší bratia. „Ustanov, Bože ...“ mala by byť v prvom rade ich modlitba ako i modlitba celého zhromaždenia. A Pán ukáže nástupcu — najprv verným starším bratom.

„A Hosподin riekol Mojžišovi: Pojmi si Jozuu, syna Núnovho, v ktorom je duch a položiš na neho svoju ruku ... a dás na neho zo svojej slávy, aby ho poslúchal“ (4M 27,18-23).

Mojžiš vykonal tak — ihned, s radosťou, bez žiarlivosti. Prvý sa dozvedel, kto bude jeho nástupca a mohol počkajne odísť. Iste aj želaním našich starších je, aby keď ich Pán bude volať

do nebeského domova, mohli pokojne odísť bez obavy o ďalšie dni Božieho ľudu. Oni vziaľajú bez nepotrebných ceremonií ruky viery a ruky pracovného spoločenstva na tých, ktorých si vyvolí Boh — Duch Svätý za pracovníkov.

Mojžiš bol zrejme uspokojený, že ustanovený bude Jozua. Poznal ho ako nebožacieho, hoci mladého vojvoda, ktorého boj pozoroval na modlitbe (2M 17,8-14), ako poslušného a trpežlivého mládenca, ktorý na neho čakal 40 dní na úboči vrchu, kde bol Mojžiš s Bohom (2M 24,13,18; 32,17), ako človeka s túžbou neprestajne diejúceho pri Bohom stánku (2M 33,11). Poznal jeho žiarlivosť vo veciach Božej svätosti (ked Eldád a Médad prorokovali v tábore 4M 11,26-29), jeho pokoru, keď poslušne prijal zmenu svojho mena Hozeň (Hosподin — pomocník) na Jozua (Hosподin — vysloboditeľ) a konečne sa osvedčil popri Kálejovi ako statočný vyzvedač, ktorý povzbudzoval ľud k vieri Bohu a k zaujatiu zaslúbenej zeme (4M 14,1-10) a len - len, že sa neštalo mučenicom. Takto ho Mojžiš poznal a pri svojej rozlúčke s ľudom vyzkonal nasledovný skutok:

„A Mojžiš povolal Jozuu a povedal mu pred očami celého Izraela: Bud zmužilý a silný, lebo ty vojdeš s týmto ľudom do zeme, ktorú s prísahou slúbil Hosподin ich otcom povediac, že im ju dás i ty im ju rozdeliš do dedičstva. A Hosподin, on pôjde pred tebou, neopustí ťa ani ťa nezanechá. Nebudeš sa báť ani sa nebudeš strachovať“ (5M 31,7-8).

Mojžiš povzbudzuje Jozuu: „Bud zmužilý a silný!“ Je to Božia reč k Jozuovi skrz staršieho. Mladí sa boja chopiť sa služby. Nemajú smelosť sa pomodiť, poslúžiť Božím Slovom či vykonat návštěvu. Preto toto povzbudenie. Pre Jozuu to má byť dosťatočným uistením, že Boh je s ňim, keď mu to hovorí Mojžiš, osvedčený prorok, ktorý s Bohom hovoríval tvárou v tvár, ako nik iný. Výsledok pri Jozuovi sa dostanovil — „bol plný ducha múdrosti“.

Druhý, kto bezprostredne samému Jozuovi potvrdil jeho ustanovenie za vodcu a pastiera, bol sám Hosподin.

„A stalo sa po smrti Mojžiša, služob-

nika Hospodinovho, že takto povedal Hospodin Jozuovi, synovi Nánonmu, služovi Mojžišovi: „Mojžiš môj služobník zomrel; preto teraz vstaň a predi cez tento Jordán, ty i všetok tento ľud, do zeme, ktorú im ja dám, synom Izraelovým ... Nikto neobstojí pred tebou po všetky dni twojho života. Ako som bol s Mojžišom, tak budem s tebou; nezanechám ta, ani ta neopustim. Bud' pevný a silný ... Netras sa ani sa nestrachuj, lebo s tebou je Hospodin, tvor Boh, vo všetkom a všade, kamkolvek pôjdeš“ (Jz 1,1-9).

Jozua počul Boží hlas ako potvrdenie toho, čo urobil Mojžiš. Pán Boh mocne stojí za zjavením svojej vôle. Čo prav oznámi Jozuovi skrize staršieho, teraz neodvolateľne potvrdil On sám. Opakuje v jeho uší slová: „Bud' silný a pevný“. Boh aj k nám často hovorí najprv skrize staršieho a až potom bezprostredne násmu duchu. To je preto, aby sme neboli príliš samostatní, naduť priamym Božím zjavením ale učili sa žiť v podriadenosti jedni druhým.

Jozua táto Božiu reč okamžite vieroval prijíma. Nie je mu nová. Prevzal svoje ustanovenie a chápe sa úlohy: „A Jozua prikázal správcom ľudu a povedal ...“ (v. 10). Postaviť sa do čela je prejavom Jozuovej poslušnosti. Oj, veľká je to zodpovednosť, tažké je to bremeno! Čím viac je kto v čele, tým viac má zodpovednosti a menej osobnej voľnosti. To plati aj na našich pracoviskách, na rôznych článkoch riadenia vo vlaste. Vôbec nie je ľahké stáť v čele štátu alebo iného spoločenského a hospodárskeho útvaru. Tých v čele je potrebné menej kritizovať a viac sa za nich modliť. Jozua sa teda chopil tej najzodpovednejšej služby. Áno, služby.

Vzápäťi zakúsil i tretie potvrdenie svojho ustanovenia. Prijal a ustanovil ho aj ľud. Národ ho poslúchal a dal mu najavo, že rád.

„Na to odpovedali Jozuovi a riekl: Všetko, čo si nám prikázal, učiníme a pôjdeme všade, kamkolvek nás posleš. Všetko tak, ako sme poslúchali Mojžiša ... Len bud' silný a pevný“ (Jz 1,16-18)!

Do tretice: „Bud' silný a pevný!“ znte

akoby refrénom Božia vôle, Jeho Slovo, ktoré On neberie späť. To isté trikrát — aká je v tom istota spôsobu, ktorým Pán ustanovuje do služby. Je tu reč Mojžiša, bezprostredná reč Božia i povzbudzujúca reč ľudu, ktorý prijíma Božieho služobníka. To je pravá ordinacia.

Ano, prvý to vie verný starší brat alebo starší bratia, kto zastane ich mesto v službe. Vedia to prav, ako mladý brat, o ktorého sa jedná. A tí starší mu to majú povedať, že sa s ním v službe počíta. Či treba viesť zhromaždenie na modlitbu, či slúžiť návštevami, či Božím Slovom, či vedením besedy alebo spevokolu, to všetko je v prvom rade záležitosť starších. Starší bratia, nemilte, povzbudzujte, napomíname, prikazujte! Mladí potrebujú poznáť Božiu vôle skrize vás!

Po výzve a ustanovení zo strany starších hovorí a zmocňuje Boh bezprostredne osobne. Jeho Duch svedčí násmu duchu. A keď sa služba koná, veriaci ju s radostou prijímajú a vyjadrujú povzbudenie novému pracovníkovi. Tak je to dobre. Máme tu dobrý návod na to, ako ustanovuje ľudí do služby Svätý Duch:

„A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyli vlastnou krvou“ (Sk 20,28).

Jozua mal službu zodpovednú. Boje, delenie zeme, kázeň, zábrana modlárskym vplyvom ... Keď zomrel, znie z Božiego Slova správa: „A Izrael slúžil Hospodinovi po všetky dni Jozuove i po všetky dni starších, ktorí prežili Jozuu a ktorí znali všetky skutky Hospodinove, ktoré učinil Izraelovi“ (Jz 24,31).

Vzácná služba — aj po Jozuovej smrti prináša v národe ovocie vernosti. Túžiš po uplatnení v službe? Nevieš ešte, čo je tvоя povinnosť? Počúvaj radu starších, prijmi prácu, ktorú ti určia. Pán svoju vôle neskrýva — vzápäťi potvrdí, že je to pravda. A veriaci do tretice radi službu prijmu — nemôžu byť bez vodec, bez pastiera, bez služobníka, bez vzoru. Len bud' silný a pevný!

—lk

Môžeme si to dovoliť? Tato otázka se zdá byť tak absurdná, že ji spontánně odmitáme. Je to o to pochopitelnější, protože Bůh si přeje nejen, aby lidé navzájem žili v dobrých vztazích, ale že má zvláštní zájem na tom, aby Jeho děti směly mít obecenství. První listy Bible nám vyprávějí o tom, že Bůh stvořil člověka jako korunu, dovršení všeho a že jej k obecenství určil. To platí pro pozemský život všeobecně a stejnou platnost to má i v duchovním životě.

Ve Sk 2, 42 čteme, že **obecenství** je uvedeno mezi čtyřmi znaky církve na zemi na **druhém místě**. Bůh mu tedy přisuzuje velkou hodnotu. Ze souvislosti textu vyplývá, že jde o obecenství věřících v Pána Ježíše v místním sboru s ostatními Božími dětmi.

Občas se setkáme s křesťany, kteří nejsou hotovi se zapojit do určitého konkrétního místního sboru. Všude se objevují jen jako hosté. Připomínka, že jako věřící mají mít **stálé a závazné** obecenství s ostatními Božími dětmi u nich naráží na nepochopení, přičemž jde — a tomuto dojmu se nemůžeme ubránit — o **nepochopení zámerné**. Občas se setkáme s názorem, že čtení Božího Slova, poslech biblických vysílání v rádiu, domácí pobožnosti a přiležitostná návštěva evangelizačních přednášek plně vyhovuje potřebám obecenství jeho nositelů. Nejdůležitější je prý přece mít obecenství se samotným Pánem a tím že je vše v pořádku. Zde je ovšem opomenuto, že podle učení Bible má obecenství věřících s Otcem a se Synem nutně za důsledek trvalé a pevné, a ne pouze přiležitostné a nezávazné obecenství s Božími dětmi! A odmítout je, znamená být neposlušným Boha.

Nedivme se však! Ďábel vždy usiloval a usiluje o narušení obecenství mezi věřícími. Pokouší se o to, aby „děti u víře“ se zkľamaly v obecenství se spoluvykoupenými. Ale neomezuje se jen na jednotlivce. Pokouší se o to vytrvale u všech věřících. Kdo z nás může říci, že to ještě sám nepocítil? Našemu protivníkovi se hodí sebemenší, často i malicherná příležitosť k tomu, aby nás odvedl od obecenství s ostatními Božími dětmi. Dokáže využít roztržky s bratrem nebo se sestrou, nepochopenou cestu Páně s námi, ale také tělesné únavy anebo zcela obyčejné lidské pohodlnosti. Běda, když se mu podaří nás dovést tak daleko, že jsme ochotni uposlechnout jeho našepťávání a vzdáť se společenství a tím i obecenství se spoluvykoupenými u Božího Slova — ať už se nám zdá byť jakkoliv formální a chladné. Účinky takového postoje v našem pomere k Pánu na sebe nenechají dlouho čekat. Žel, je tedy možné se dobrovolně, z vlastního rozhodnutí vzdáť obecenství, i když všichni, kdo tak činí, cítí, že si podobné jednání nemohou jen tak lehce dovoliť. Ve svých důsledcích, zejména však při trvalém stavu, přinese s sebou značné škody. Zamysleme se proto nad účinky ztraty obecenství v životech věřících lidí.

Nedostatek obecenství brání zdravému růstu

Obecenství z pojmového hlediska znamená více než jen „být spolu“. Slovník to chápe jako pospolubytí, život a spolupráci s ostatními. Pro obecenství Božích dělí to platí zvýšenou měrou, protože je výsledkem a projevem jejich obecenství s Otcem a Synem, do kterého je povolal sám Boh (J 1, 3 a 1K 1, 9). Toto se neomezí na pouhou fyzickou přítomnost, mají-li opravdovou touhu společně poznávat Boží vůli a společně plnit jeho úkoly. Uvědomí si možnosti, které tělo Kristovo získává darem ve svém organickém spojení s vyvýšeným Pánem jako hlavou, aby z nich mohli čerpat vše potřebné. Do té míry, do jaké se to podaří, se obecenství Božích dětí stává obecenstvím života (R 12, 9–13), práce (Ga 2, 9–10) a vzájemné podpory (Ga 6, 2). Biblická zvěst v 1K 12 a v Ef 4 nám ukazuje harmonickou funkci těla pro plnění jeho úkolů.

Tomuto podle Boží vůle normálnímu stavu se církve přiblíží nejvíce tehdy, jestliže se v místním shromáždění pokud možno nikdo neodtahuje z obecenství s ostatními a z toho vyplývajících povinností a práv. Berou-li to všichni vážně, přispívají k „růstu těla“ a tím i k růstu všech údů, které k němu patří. Kdo si myslí, ať už z jakýchkoliv důvodů, že může zanedbávat či dokonce se zříci obecenství se spoluvykoupenými, dopouští se chyby, která ho neosvobozuje, ale naopak spoutává. Neměl by se divit (a on se často nediví, protože si to ani neuvědomuje), jestliže v jeho životě při chronickém odmítání obecenství dojde k chorobnému a jednostrannému růstu, který může vyvolat nutnost přímého zásahu Pána církve. Boží slovo nám vypráví o věřících lidech, ve jejichž životě došlo k duchovním výstřednostem vyvolaným jejich vlastní vinou (Žd 5, 12–14; 6, 1–2). Život každého věřícího má směřovat k určenému cíli, k dosažení plnosti Kristovy (Ef 4, 13).

Bez obecenství je menší požehnání

Vzdát se obecenství se spoluvykoupenými u Božího Slova znamená vždycky vzdát se prožitku přítomnosti Pána Ježíše. Všichni, kdo si takto počinají, ztrácejí požehnání připravené samotným Pánem. Snad nejvýstižnější je to vyjádřeno v J 20, 19–24. Učedníci se shromáždili se strachem za zamčenými dveřmi. Avšak v jejich středu se náhle objevil vzkříšený Pán. Strach byl rázem pryč a vystřídala ho veliká radost! Ale to nebylo vše! Pán, kvůli němuž ještě před chvíli trpěl úzkostí, jím zaslíbil svůj pokoj, vyslal je do služby a zprostředkoval jim dar Ducha svatého. Tomáš však tuto jedinečnou příležitost propál — chyběl. Přišel tak o požehnání, které prožili ostatní učedníci při setkání se Vzkříšeným. A dá se říci, že ani pověření k službě z prvního setkání se na něho nevztahovalo. Na tom nemění nic, že Pán Ježíš se s ním ve své nepochopitelné lásce ještě později setkal.

Snad nám chce Pán požehnat zvláštní měrou právě teď, když si myslíme že pro jednou můžeme obecenství postrádat. Kéž se z příkladu učedníků naučíme, že pokaždé, jsou-li vykoupení pospolu bez nás, něco ztrácíme. Apoštolové znali obrovskou cenu vzájemného obecenství, proto své spoluvykoupené tak důrazně napomínali, aby shromáždění nevynechávali (viz Žd 10, 25). Zakusili, že oslavěný Pán v jejich středu nejen žehná, ale také uschopňuje a činí ochotnými plnit Jeho poslání (Sk 1,3 1–3).

Ztráta obecenství znesnadňuje potřebné korekce

Každý z nás potřebujeme neustále sledovat své následování Pána Ježíše, zda je v souladu s Boží vůlí. Boží Slovo nás vybízí nejen k tomu, abychom zkoumali, jsme-li ve vídce (2K 13, 5), ale také k tomu, abychom „s bázní a s třesením spasení své konali“ (Fp 2,12). V Ef 5, 9–10 je výzva pro nás: „Žijte proto jako děti světla — ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumujte, co se libí Pánu.“

Ti, kdo neberou tento požadavek Písma na lehkou váhu, vědí, jak je těžké ho naplnit. Příliš brzy se unavíme ve snaze natrvalo udržet svůj život následování

v pevném řádu. K tomu přistupuje i to, že i věřící lidé jsou v pokušení hodnotit svůj život lépe, než ve skutečnosti je. Nemáme sklon posuzovat vlastní přestupy shovívavěji než ty, kterých se dopustí naši bližní? Zde je vidět další velký význam obecenství s Božími dětmi. Boh nám je daroval, abychom na sebe vzájemně dávali pozor, abychom všichni žili svatě a aby se nikdo nezatahal a nepodlehl hříchu, který by mohl bránit působení Boží milosti (Žd 12, 12–15), abychom „povzbuzovali mldé a potěšovali chouloustivé“. Proto ta výzva k nám: „Se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmu, chvalami a zpěvem“ (Ko 3, 16) a „vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni“ (Jk 5, 16). Podaří-li se takto si vzájemně sloužit při poznaném chybám postoji, pak postižený velmi rychle zakusí pomoc Pána. A je-li tato služba v duchu Ježo lásky, nepocítí ani příchuť hořkosti. Jestliže se ale zřekneme obecenství, pak chybí potřebná korekce. A pokud je tomu tak trvale, má to škodlivé následky jednostranně pesimistického a záporného hodnocení Božích dětí. Kromě toho vědomí vlastního nekorigovaného mylného postoje ztěžuje návrat do obecenství a chybám ovlivňuje pravidlivý osobní poměr k Pánu. Navíc postižený upadá do neustálé rostoucí izolace působící pocit osamělosti, která ho přivádí do nebezpečí, že podlehne útokům satana.

Zivé obecenství vede k velebení

Trvalá ztráta obecenství poškozuje ty, kdo se ho zřekli. Kromě toho je olupuje o jejich vlastní poslání. Boží děti mají být podle Ef 1, 6 živý „ke chvále slávy milosti“ svého Boha. Tak jako Syn během svého pozemského života oslavil Otce, máme i my oslavit Jej i Otce. A můžeme tak činit někde lépe než v obecenství s Božími dětmi?

Bez významu není ani to, že při výčtu čtyř znaků církve je obecenství uvedeno mezi učením a lámáním chleba (Sk 2, 42). To znamená, že obecenství žijíci a pracující v poslušném následování učení Slova vyúsťuje v touhu také společně lámat chléb, slavit Památku Pána. Nemohu slavit svého Pána, jestliže jsem se vzdal z vlastního rozhodnutí účasti na Památce. To je nejzávažnější ztráta, protože úkolem Božích dětí je slavit Pána Ježíše za Jeho sebeobětující lásku a oslavit Otce za to, že nám dal svého Syna. Jednou bude v nebi znít chvála našemu Bohu ne-predstavitelně krásně. Ale má zaznívat už zde na zemi. Jistěže Boha může chválit také každý samostatně, ale nejzávažnější se tak děje v obecenství vykoupených.

Ne, věřící člověk si nemůže v žádném případě dovolit vzdát se obecenství! A učiní-li tak přesně, utrpí jednak sám škodu, současně však odejme část slávy Pánu Ježíše a našemu nebeskému Otci v samém sobě, jemuž patří plným právem veškerá čest.

Podle HDB přel. tp

NIE JE MOŽNÉ

- slúžiť dvom pánom (Mt 6, 24; Ga 1, 10)
- aby zlý strom donášal dobré ovocie (Mt 7, 18; 3, 10)
- aby Boh nedodržal to, čo povedal (Žd 6, 18)
- bez viery lúbiť sa Bohu (Žd 11, 6; 4M 14, 11)
- aby Pán Ježíš bol zostúpil z kríža (Mt 27, 42)
- aby unikol trestu ten, kto zašliapal Božieho Syna, krv zmluvy považoval za obyčajnú a Duchu milosti urobil potupu (Žd 10, 29).

Tomu, kdo verí, JE VŠETKO MOŽNÉ (Mk 9, 23; Joz 10, 12).

Zajímavosti z Berlína

Poslední léta přinesla kromě jiného i rozšíření a prohloubení bratrského obecenství s věřícími našich sborů v NDR, a to jak v kontaktech oficiálních, tak osobních. Odráží se to i na stránkách našeho časopisu – viz například „Zprávy ze sboru“ v čísle 5/85. Je třeba mít při této návštěvě pohledem na duchovnímu růstu, ale také oči a uši tak, aby společné obecenství přispělo k duchovnímu růstu jednotlivců i sboru. V životě našich spoluvěřících v NDR je leccos odlišné; jistě by se daly vyjmenovat i chyby a nedostatky nebo naopak některé pozitivní věci nekriticky vychvaluovat. Následující řádky jsou informaci o průběhu konference v Berlíně (16.–17. 11. 1985, přes 600 účastníků) a zamýšlením nad tím, co by snad stalo za poučení pro praxi našich větších sborových sejítí.

1. BOŽÍ SLOVO

Rozbor zvoleného biblického předmětu (1K 15,35–38) byl proveden celkem v 25 službách bratří v celkové délce trvání 260 minut, t. j. průměrná délka jednoho příspěvku je něco málo přes 10 minut. Nejdéle byly vždycky úvodní rozborové v obou dnech (po 25 minutách), pak se bratři střídali a sloužili 3–15 minut. Jenom tři bratři se zapojili dvakrát, a to tříminutovými dodatky (připomeňme si přitom, že v NDR mají 25 bratří plně uvolněných pro dilo Páně, ale jak je vidět, těžiště jejich práce není v dlouhých proslovech na větších konferencích či sjezdech). Pokud jde o věk bratří, vcelku využávěny byly zastoupeny všechny věkové kategorie. Co se týká obsahu, je základem příspěvků skutečně nevyčerpateľné bohatství Božího slova, ovšem převážně se zaměřením na praktický křesťanský život. Z hlediska formy je služba bratří spojena s pro nás dosud nezvyklou mírou krátkých zdařilých vtipných obratů nebo příběhů, které rozesmějí celé shromáždění a nepůsobi přímo rušivě, nýbrž pomáhají udržet soustředění posluchačů na dané téma. Pro úvodní a závěrečné slovo jsou bratři předem vybráni a spolu se zahraničními hosty k této službě jmenovitě vyzváni bratrem, pověřeným a ovedeným Božím Duchem s tím, že sloužící bratr sám oznámí na začátku své jméno a shromáždění, odkud pochází.

Rozbor jednoho našeho srovnatelného většího dvoudenního sejítí říká, že 560 minut bylo vyplněno 35 službami Slovem, takže průměrná délka jednoho příspěvku je 16 minut – přičemž až 11 bratří sloužilo v průběhu sejítí dvakrát, jeden dokonce třikrát. Porovnání s čísly v předcházejícím odstavci prokazuje výraznější potřebu změny dlouholetých stereotypů, i když samozřejmě délka příspěvku a počet sloužících bratří samy o sobě nejsou ještě zárukou kvality či skutečného duchovního zisku!

2. MODLITBA

Modlitební chvíle jsou nedílnou součástí společného obecenství nejenom v jeho úvodu a závěru, ale i vícekrát v jeho průběhu. Konají se ve stoje, nebo povstává pouze modlící se bratr; nejedná se vždy jenom o kratičké díky nebo prosby, ale skutečně podle potřeby a vedení Ducha v souvislosti s probíraným textem. V průběhu shromáždění bylo celkem 8 takových modlitebních ztištěn v trvání 85 minut, což je asi jedna osmina celkového společného stráveného obecenství vůbec a poměr společného uvažování z Božího Slova ke společným modlitbám je 3:1. Mohutnost vysloveného „AMEN“, kterým se shromáždění připojuje k modlitbě bratra, je strhujícím zážitkem!

My máme při větších shromážděních zpravidla modlitební chvíli v předvečer setkání (kdy je přítomna přibližně jedna třetina účastníků, nebo ji nemáme vůbec – s výjimkou Památky Páně). Modlící se církve je církvi věřící – to je nesporné. A nejen u jednotlivců, ale i ve společenství věřících – jakkoliv početném (přes-

tože velikost shromažďovacího prostoru a slyšitelnost přináší určité problémy a omezení) – by měly tvořit Boží slovo a modlitba nerozlučnou dvojici.

3. ZPĚV

Zpěv patří mezi nejvýraznější rozdíly z průběhu shromáždění u nás a v NDR; věděli jsme o tom už z návštěv jednotlivých shromáždění, ale pro konference to platí mnohonásobně. Lehkost, svih, dodržování notového záznamu, jednoduchost, mohutnost a také: čtyřhlas. Ano – od začátku je stále řeč o zpěvu společných písní ve shromáždění. Tento „festival krásy a účinnosti“ vícehlasého duchovního společného zpěvu se nedá dostatečně výstižně popsat, to nezachytí věrohodně ani magnetofonový záznam – to je prostě nutné „být přítom“. Na konferenci v Berlíně se dokonce trvale zpívalo bez hudebního doprovodu, přestože byly k dispozici varhany tradiční i elektrofonické a přitomni opravdu dobrí hudebníci; ovšem takový společný zpěv, který má zdůraznit cenu Slova, by byl jakkoliv krásným doprovodem skutečně zastiňován a rušen. Člověk si přítom uvědomuje, že nejdé jenom o to „zpívat si“, „osvěžit se písni“, ale že se jedná jak o mimořádně důstojnou poctu Pánu a osvěžení i povznesení našeho ducha, ale také o mimořádně účinné svědecku pro přítomné nevěřící posluchače. V dnešním přetechnizovaném a konzumním způsobu života je takto pojatý a provedený společný zpěv ve shromáždění právě ve své spontánní masovosti a jednotě něčím, co skutečně nemá dosud dobré srovnatelné obdobky ani v umění a kultuře, ani v žádém obvyklém společenství lidí.

V našich shromážděních bude asi ještě dlouho náš projev při zpěvu společných písní trpět mnohostrannými chybami minulosť. Ve většině shromáždění v českých zemích dostatek notových zpěvníků „Píseň nového života“ sice přispěl v posledních letech ke kvalitativnímu růstu v tomto směru (a totož se očekává od nového slovenského zpěvníku), ale při větších shromážděních je dosud úroveň společného zpěvu velmi neuspokojivá. Jistě – připravovaný zpěvník s notami pro podobná shromáždění je nutným předpokladem zlepšení, ale také každý z nás osobně bude muset prokázat ochotu odstranit dlouholeté zlozvyky v osobní neukázněnosti a tak přispět svým podílem k oživení krásy našeho společného zpěvu duchovních písní.

Zpěv pěveckých sdružení různých křesťanských sborů v chůrovém provedení měl v programu konference v Berlíně své pevné místo. Při poměrně krátkém celkovém obecenství (tři půldny) zaznělo celkem 8 vzorně nавíčených a podaných sborových písní, převážně s kvalitním a nevítavým hudebním doprovodem. Byly vyslechnuty s velikou pozorností at už byly zařazeny „řídicím bratrem“ na začátku, v průběhu nebo dokonce po skončení shromáždění. Téměř na každou píseň vhoně reagovali bratři v následující službě Slovem.

Ano, naše zvláštní „večery duchovních písní“ při podobných setkáních nám možná mnozí naši zahraniční hosté „závidí“, ale pokud jde o organické zařazování sborového zpěvu do průběhu našich evangelizačních nebo biblických shromáždění, je ještě namnoze tato služba pěveckých sborů a kroužků považována za „ztrátu času“. Škoda.

4. ZPRÁVY A OZNÁMENÍ

Každý den konference začal dvacetiminutovým klidným, neuspěchaným komentářem a informacemi i pokyny týkajícími se průběhu konference. Celá jedna šestina setkání byla věnována zprávám z misijní práce v Nepálu, Pákistánu, Tanzánie a dalších zemích, ze stavby sborového domu v Budapešti a podobně. Po každé z těchto zpráv vytryskly gejzíry konkrétních společných děkovních i přímluvních modliteb. Před přestávkou posledního půldne informoval bratr z Rady starších, pověřený správními úkoly, celou konferenci o řadě praktických otázkách ze života sborů NDR (vztah ke státní správě, stavbě, finance atd.). Nechceme již zatažovat toto zamýšlení dalšími čísly a procenty, ale je skutečností, že aktuálním informacím ze života vlastních sborů i ze zahraničí věnují naši spoluvěřící v NDR neje-

nom při takové konferenci, ale při každém sejti značnou pozornost i potřebný čas.

V našem obecenství se zakořenila myšlenka a praxe, že takové otázky jsou zcela vedlejší, které má vyřídit pár odpovědných bratří, ale do širšího obecenství zasahují, o to méně pak do rámce shromáždění, ve kterém by probíhání biblického tématu bylo tím rušeno a zdržováno. Tak se nám stává, že často velmi důležité zprávy a pokyny sdělujeme převážně ve spěchu, všeobecném hluku a nepozornosti před shromážděním nebo po něm. Zajisté — existují čestné výjimky — ale všude tam, kde neplatí, dílo Páně obvykle trpí. Najdeme odvahu a cestu k účinnému řešení?

5. ORGANIZACE

Na základě písemných přihlášek je ubytování a část stravování (snídaně a večeře) zabezpečena v rodinách věřících lidí. Protože ovšem tolik rodin našich věřících tam nežije, vypomáhají i věřící z jiných společenství — a naši jim to „vráti“ při jejich větším shromáždění (takto je to praktikováno dobrovolně, neorganizovaně v celé NDR). Oběd a tradiční odpolední občerstvení (Eintopfgericht — vydatné polévkové jednotné jídlo s chlebem a „Kaffee — či Teetrinken“ — podávání kávy a čaje s moučníky) se řeší přímo v prostoru konání konference, přestože shromažďovací i všechny tyto pomocné a obslužné prostory jsou naše zvyklosti značně omezené a účastníci odkázání na směnovou praxi s čekáním ve frontách. Ale nezdá se, že by to někomu vadilo nebo znevraždovalo. Během necelé hodiny je jednoduché jídlo (ale v dostatečném množství) zkonzumováno a zbytek přestávky je věnován rozhovorům, procházce, nácviku písni atd.

Mohli bychom jistě mnoho diskutovat o tom, zda by něco podobného bylo možné a přijatelné i u nás z hlediska našich možností a vlastních ekonomických úspornějších zřetelů. Jsme však na druhé straně vděční za životní úroveň, které jsme účastní, za podmínky, ve kterých žijeme a můžeme také realizovat své dušovní potřeby. Ale trochu více ochoty a obětavosti „služby stolům“ na jedné straně — a větší smysl pro skromnost na straně druhé, by nám všem právě při takových mimořádných setkáních neuškodila, ale naopak — kromě značných finančních úspor by odkryla mnoho jiných krás obecenství Božího lidu, které jsou nám při nynější praxi skryty a na které v minulosti tak vděčně vzpomínáme!

Kéž tedy i nás napomene i povzbudí závěrečný verš citovaného oddílu, kterým se zabývali účastníci konference, z níž jsme přinesli tuto přehršli postřehů a námetů: „Protož, bratři moji milí, stáli budte a nepohnutelní, rozhořňujice se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Páně“ (1K 15,58). Mm

- ◆ Boh často umýva oči svojich detí slzami, aby lepšie videli Jeho cesty.
- ◆ Osamělost vyhledává zpravidla ten, kdo si lépe zvyká na své chyby než na chyby druhých.
- ◆ Jak překonávat nedostatek modlitebního života?
 1. Urči si dobu, aby ses denně mohl modlit časně ráno a přitom přemýšlet nad Bibli.
 2. Učiň si pravidlem předložit na modlitbě Otci každý problém, říci mu o každém břemenu, které se ti naskytne.
 3. Udělej si pro modlitbu vždy dost času.
 4. Zanech všech formalit a učiň modlitbu prostým mluvením s Bohem, volej k Němu tak, jak volá dítě k otcí.

PRÍDEM

Evanjelista Ján zaznamenal priame Pánovo zasľúbenie: „... prídem zase a poberiem si vás k sebe“ (J 14,3). Toto zasľúbenie brali príslušníci kresťania veľmi vážne a nádejali sa, že bude čoskoro naplnené. Náležite sa aj na druhý príchod Pánov pripravovali. Ubehlo niekoľko storočí a Pán zatiaľ neprišiel. O to viac sú slova zasľúbenia aktuálnejšie. Mohli by sme vymenovať niekoľko príznakov, ktoré majú sprevádzat naplnenie tohto slibu, nie je to však potrebné. Potrebné je s ním počítať každý deň a pripravovať sa naň v úprimnom pokáni a aktívnej službe Pánovi a bližným.

Akoby sa nám zdalo, že Pán mešká. Nie je to však pravda. Potvrdzujú nám to aj slová Písma: „... príde a nebude meškať“ (Žd 10,37). Jeho príchod nebude predčasný a ani oneskorený. Stačí nám vierou sa spoľahliať na toto zasľúbenie.

V Zjavení nám apoštol Ján predstavuje Pána ako toho, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde (Zj 1,4). Ako sú nesporné prvé dve časti, tak bude nesporná aj tretia časť. Pánovu minulosť, prítomnosť a budúcnosť nemožno od seba oddeľovať. Okrem toho, že nás táto skutočnosť nevyslovne teší, nás aj zavádzajú k úmernému nasledovaniu tak slávneho Pána.

Na otázku ako, či kedy príde, nám odpovedá sám Pán v Zj 3,11: „... prídem rýchlo!“ Žijeme v dobe náhlenia. Každú chvíľu počúvame slová — nemám čas, veľmi sa ponáhľam. Niekedy aj na vlastnú škodu. Pánov príchod však bude rýchly, ba možno povedať „bleskový“. Možno už dnes!

V Zj 16,15, ale aj u Lk 21,35; 1Te 5,2 a 2Pt 3,10 Pán odkazuje, že príde ako „zlodej v noci“ alebo ako „osídlo“. Veľmi zaujímave je prirovnanie. Zlodej obyčajne prichádza vtedy, keď ho nečakajú. Osídlo býva nenápadné. Toto zasľúbenie nás akosi odvádza od myšlienky sledovať príznaky Pánovho príchodu pre Cirkev. Akoby sa nič nedialo, všetko pokojne spi a naraz prichádza „zlodej“! Potichu, nenápadne. Ak niekto bdie, samozrejme hned zakročí, reaguje na danú situáciu, bol prosté pripravený. Kiež by nás Jeho deň neprekvapil a našiel nás bdejúcich!

Napokon Pán odkazuje: „Prídem skoro ...“ (Zj 22,7,20). Z hľadiska trvania večnosti či len doby milosti je vždy možné hovoriť o skorom Pánovom prichode. Čoskoro sa minie noc a zavladne jas večného nebeského dňa. Potešujme sa navzájom — Pán príde skoro a hotujme sa privítať ho v bielom rúchu a v zástere práce v Božom kráľovstve.

SHROMÁŽDĚNÍ CÍRKEVNÍCH PŘEDSTAVITELŮ

Zástupci 15 členských církví a náboženských společností regionálního sdružení Křesťanské mírové konference v ČSSR a 4 bohosloveckých fakult se sešli 27. 2. 1986 v Praze ke svému výročnímu shromáždění, na němž hodnotili činnost této organizace za uplynulé období a projednali úkoly, které před nimi stojí v tomto roce.

Účastníci shromáždění jménem svých církví vyjádřili podporu významnému komplexu sovětských mírových návrhů z ledna letošního roku i mírového úsilí naší vlády, které podpoří svými hlasy při blížících se volbách do zastupitelských sborů ČSSR.

Při této příležitosti účastníci jednání schválili prohlášení, z něhož vyjímáme: „Privítali sme s veľkými sympatiemi rozhodnutie Organizácie spojených národov, aby rok 1986 bol Medzinárodným rokom mieru. Týmto vyhlásením podáva OSN dôkaz o tom, že je vhodným nástrojom úsilia ľudstva o odzbrojenie.

Myšlienka Medzinárodného roku mieru výstižne vyjadruje neoddeliteľnú spôsobnosť budúcnosti s mierom. Našim hlbokým presvedčením je, že mier je nezbytným predpokladom budúcnosti ľudstva.

Túžba po mieri a úsilie o jeho zabezpečenie spája všetky mierumilovné sily a zjednocuje všetkých ľudí dobrej vôle k zosilneniu mierovej angažovanosti vo všetkých oblastiach života. Rozvíjať a stupňovať mierovú aktivitu je potrebné, lebo reálne hodnotenie dnešnej medzinárodnej situácie napriek obdivuhodnej a vytrvalej aktivite mierových sil dáva ešte stále mnoho podnetov k obávam, že strojcovia vojnového dobrodružstva sa zahrávajú s vyvolávaním napäcia na mnogých miestach našej planéty a nechcú sa vzdať priem šialených snov o ovládaní sveta cestou násilia, militarizácii kozmu a ohrozením života nukleárny zničením...

Zoči — voči možnostiam, ale i rizikám, ktoré dnes stoja pred všetkými národmi, majú mierové sily celého sveta veľký význam. Aj my sa hlásime do tábora mierových sôl, lebo vidíme, že to je jediná cesta k zachovaniu našej Zeme pre budúce generácie, aby celé ľudské spoločenstvo, veľké i malé národy mohli rozvinúť bohatý a zmysluplný mierový život.

Chceme jednoznačne podporovať mierové úsilie našej vlády. Konkrétnie to teraz dokážeme tým, že pri blížiacich sa voľbách podporíme každý svojím hlasom túto mierovú politiku, ktorú si naše národy a naša krásna domovina, Česko-slovenská socialistická republika, vyvolila pri svojom vzniku za prostriedok svojho humanitného snaženia".

Účastníci Valného zhromaždenia

6. marca 1986 dožil sa 80 rokov brat LADISLAV KOVÁČ z Čankova pri Levicech. Narodil sa tu v rolnickej rodine ako najmladší z piatich detí. Otec bol evanjelik, matka zbožná katalička. Zomrela, keď mal 13 rokov. Pred smrťou mu povedala slová, ktoré ho sprevádzali celým životom a znejú mu v srdci dodnes: „Môj synu, ja už odchádzam a nebudem sa už o teba starat. Ty miluj Pána Boha a pridŕžaj sa Ho a On t'a bude ochraňovať, lebo On sa stará o siroty!"

Už ako mládenec prišiel v okolí Čankova do styku s niektorými veriacimi zo zborov bratského hnutia. Ako 26-ročný prišiel v roku 1930 do Plzne, kde bol pomocníkom vo veľkom textilnom obchodnom dome. V tomto meste počul zvest evanjelia od veriacich ľudí z Armády spásy, začal chodiť do ich zhromaždenia a asi po mesiaci prijal Pána Ježiša Krista za svojho osobného Spasiteľa a odo-

vzdal sa Mu ako svojmu Pánovi. V tomto zhromaždení potom vykonával služby, ktoré mu boli zverené a ktorým venoval všetok svoj voľný čas, posledné dva roky službu zodpovedného staršieho. Medzitým sa v obchodnom dome, kde pracoval, zoznámil s mladou sestrou Kováčovou (ktorá sa potom vydala za brata Dr. Zemana) a ľhou pozvaný chodil príležitostne i do bratského zhromaždenia v dome jej otca, brata Kováča.

V roku 1936 sa vrátil z Plzne do rodného Čankova a navštěvoval zhromaždenia v Kmetovciach a v Semeropoku. V roku 1938 sa oženil so sestrou Máriou Jančovičovou z Dubového pri Zvolene. Čoskoro na to pripadol Čankov do Maďarska a mladí manželia Kováčovci otvorili svoj dom pre bratské zhromaždenie, lebo do Kmetoviec, ktoré boli na Slovensku, nemohli dochádzať.

V obnovenej ČSR veriaci z Čankova znova nadviazali bratské spoločenstvo s veriacimi zo Žemberoviec, Kmetoviec i Nitry. Po 13 ročnom šťastnom manželstve odišla k Pánovi v mladom veku manželka brata Kováča, zanechajúc mu dve dcérky, 11 ročnú a 7 ročnú. S nimi, od roku 1967 so staršou z nich, jej manželom a ich deťmi tu žil a žije doteraz. 48 rokov je v jeho dome zhromaždenie miestneho kresťanského zboru, v ktorom sa zhromažďujú i veriaci z okolia.

Už 56 rokov slúži brat Kováč svojmu Pánovi a jeho ľudu a je spoluveriacim prikľadem tichosti, pokory, lásky a vernosti v slovách i konaní. A v tomto duchu vďačne slúžil a pomáhal až doteraz i svojim spoluobčanom a ďalším ľuďom v zamestnaní aj mimo neho.

Do ďalšieho života v takejto práci a službe mu prajeme vždy novú duchovnú silu aj telesné zdravie a radosť z dobrého jeho najbližších, spoluveriacich a spoluobčanov.

jh

PŘEDEŠLI NÁS K PÁNU

Dňa 24. 3. 1986 sa veriaci z Púchova a okolia rozlúčili s milou sestrou ZUZANOU TATIERSKOU v Považskej Bystrici. Pána Ježiša poznala a prijala v štrnástich rokoch, dožila sa 66 rokov. Hoci posledné roky prežívala v nemociach, jej duch bol svieži. Rada svedčila o svojom Pánovi a nehanbila sa oňho vydáť svedectvo ani v nemocnici. Na stretnutie s Nim sa tešila a pripravovala niekoľko mesiacov. Sme vďační Pánovi za jej život svedectva a služby.

V březnu t. r. odešel k Pánu také milý bratr LADISLAV MACH, který nám do redakce zaslal živé posílky a úvahy jak k biblickým pravidlám, tak k praktickému kresťanskému životu. Uveřejňujeme je pod značkou —lm. Pán mu vymřel zde na zemi 77 let života.

V nedožitých 76 letech odešla k Pánu sestra KAROL'NA CHROMČÁKOVÁ z Provodova. Věřící z Gottwaldova a okolí se s jejimi tělesnými pozůstatky rozloučili 5. 4. t. r. v naději shledání v slavný den vzkříšení.

—r

Bolo krásne nedeleňné odpoludnie, keď sa desiatky bratov a sestier i spoluobčanov prišli rozlúčiť s bratom ŠTEFANOM LEŠIKOM z Nimnic. Pán ho povolal k sebe 3. 4. 1986 vo veku 74 rokov. Bal to starší a veľmi vážený brat tohto zboru, patril medzi prvých veriacich tejto obce. Verne slúžil Pánovi aj ľuďom, mnohým poslúžil k obráteniu sa na cestu spasenia. Preto aj pohrebné zhromaždenie vyústilo v oslavu Pánovu.

Z ostravského zboru odešla do nebského domova sestra MARIE WITKOVÁ ve veku nedožitých 82 let. Zanechala dobré svedectví o svém Pánu a láske k Nemu ve zboru, ve své domácnosti a zákonec i v nemocnici, kde ukončila běh pozemského života. V dopisu na rozlúčenou vyjádřila svou jistotu naděje volbou písni ke svému pohřbu: Vlast krásnou v nebi mám ... a Bůh bude s vámi než se sejdeme zas.

—jos

JIŘÍ MÜLLER vzpomíná a radí

Za mlada jsem rád vstával časně ráno, ale když mě začaly obtěžovat bolesti hlavy, řekl jsem si, že celý den je dost dlouhý a nebudou na škodu, když zrána ponechám nervy o něco déle v klidu. Vstával jsem kolem sedmé a po snídani si doprál ještě čtvrt až půlhodinu odpočinku. Přitom však moje duše trpěla a jelikož den byl plný práce, která se nedala odložit, stávalo se mi, že jsem se k modlitbě a čtení Božího slova nedostal.

V Plymouthu mě bratr, u něhož jsem bydlel, povzbudil slovy i příkladem, abych využil tu nejcennější část dne. Rozhodl jsem se nedbat na tělesné potíže a s Boží pomocí jsem následujícího dne vstal včas; činím tak dodnes. Dopřeji si sedm hodin spánku denně a stačí mi to i při velkém vytížení. Rovněž jsem se vzdal spánku po obědě. — Tak jsem si vyšetřil drahocený čas pro tichou chvíli a modlitbu. — A bolesti hlavy ani tělesná únava mě již zdaleka tolík ne-trápí. Mám totiž za to, že hodina v posteli navíc - to nervy oslabuje, udržuje je unavené. Je užitečné strávit hodinu i více v tichosti nad Božím Slovem a v modlitbě; brzy se v našem životě zevně i zevnitř projeví Boží požehnání.

Chceš poradit, jak to zvládnout? Začni okamžitě, hned zítra! Nezkoumej přitom své pocity. To k ničemu nevede. V dobrých skutečnostech jsme závislí na Pánu a zejména v této věci býváme sami slabí. Satanu obzvláště záleží na tom, aby nám zabránil čerpat z jistého a bohatého zdroje požehnání, který je ráno tak volně přístupný. Pros Pána o pomoc, očekávej ji od Něho a On naplní tvůj život požehnáním.

Z deníku Jiřího Müllera připr. vý

Přiřaď nadpisy k jednotlivým žalmům

1) Krása Božího slova	a) Ž 91
2) Pokání a vyznání	b) Ž 51 a Ž 32
3) Útěcha v soužení	c) Ž 23
4) Pod ochranou Nejvyššího	d) Ž 8 a Ž 104
5) U dobrého postýře	e) Ž 119
6) Chvalte Boha!	f) Ž 73
7) Štěstí a neštěstí bezbožných	g) Ž 130 a Ž 100
8) Radost být v Božím domě	h) Ž 121
9) „Pozvání oči k horám“	i) Ž 42
10) Sláva Božího stvoření	j) Ž 122 a Ž 84

—vý